

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

Dosarul nr.11294/2/2009
(2766/2009)

SENTINȚA PENALĂ NR. 81

Ședința publică de la 23 februarie 2012

Pe rol, pronunțarea asupra cauzei penale în care, prin Rechizitoriul nr.207/P/2009 din 26.11.2009 al Parchetului de pe lângă Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, au fost trimiși în judecată, în stare de arest preventiv, **inculpatul REBEGEA DUMITRU**, pentru săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită și a două infracțiuni de favorizare a infractorului – fapte prevăzute și pedepsite de dispozițiile art.254 al.2 cod penal raportat la art.7 al.1 din Legea nr.78/2000, cu aplic art.33 lit.a Cod penal și art.264 Cod penal, cu aplic.art.33 lit.a Cod penal, toate cu aplic art.33 lit.a Cod penal și în stare de libertate, **inculpații: PILICĂ VIORICA-IOSEFINA**, pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită (două fapte) și complicitate la infracțiunea de favorizare a infractorului (două fapte) – fapte prevăzute și pedepsite de dispozițiile art.26 Cod penal raportat la art.254 al.1 Cod penal și la art.7 al.1 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal și art.26 Cod penal raportat la art.264 Cod penal, cu aplic. art.33 lit.a Cod penal, toate cu aplic.art.33 lit.a Cod penal; **SANDU IRINA** pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită – faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art.255 Cod penal și la art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000; **SANDU ZAMFIR** pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită – faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art.26 Cod penal raportat la art.255 Cod penal și la art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000; **MARTIN EUGEN** pentru săvârșirea infracțiunii dare de mită - faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art.255 Cod penal și la art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 9 februarie 2012, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 16 februarie 2012 și apoi pentru azi, 23 februarie 2012 când, în aceeași compunere a dat următoarea sentință .

CONSIDERENTE

Prin rechizitoriul nr. 207/P/2009, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpatului Rebegea Dumitru pentru săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită prev. de art. 254 alin. 2 rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și două infracțiuni de favorizare a infractorului prev. de art. 264 Cod penal, cu aplic. art. 33 lit. a din Codul penal și în stare de libertate a inculpaților Pilică Viorica Iosefina, pentru săvârșirea a două infracțiuni de complicitate la luare de mită prev. de art. 26 rap. la art. 254 alin. 2 rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și două infracțiuni de complicitate la favorizarea infractorului prev. de art. 26 rap. la art. 264 Cod penal, cu aplic. art. 33 lit. a din Codul penal, S.I. și Martin Eugen, pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. de art. 255 alin. 2 rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și respectiv pe inculpatul S.Z. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la dare de mită prev. de art. 26 rap. la art. 255 alin. 2 rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

S-a reținut în esență că inculpatul Rebegea Dumitru, în calitate de judecător la Tribunalul Prahova, a pretins prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina, avocat în Baroul Prahova, suma de 25.000 de euro și a acceptat promisiunea oferirii sumei de 3000 de euro de la inculpații S.I. și S.Z. iar din folosul pretins a primit în perioada iulie-octombrie 2009, prin intermediul aceluiași complice, în două tranșe, suma totală de 21.000 de euro, în scopul facilitării punerii în libertate a inculpatului S.Z., cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, dosar aflat pe rolul Judecătoria Ploiești pentru judecarea fondului cauzei, facilitând punerea acestuia în stare de libertate.

S-a mai reținut că în cursul lunii octombrie 2009, același inculpat, în calitate sa de judecător la Tribunalul Prahova, a pretins prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina, avocat în Baroul Prahova, suma de 20.000 de euro de la inculpatul Martin Eugen iar în cursul aceleiași luni, din folosul pretins a primit prin intermediul aceluiași complice, suma de 9.000 de euro, în scopul facilitării punerii în libertate a inculpatului P.F.N. cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 57/P/2008 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Ploiești, aflat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.1084/105/2009, facilitând astfel punerea în libertate a inculpatului P.F.N..

În sarcina inculpatei Pilică Viorica Iosefina s-a reținut că în calitate sa de avocat în cadrul Baroului Prahova, în cursul lunii septembrie 2009, l-a ajutat pe inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, să pretindă suma de 25.000 de euro și să accepte promisiunea oferirii sumei de 3.000 de euro de la S.I. și S.Z. iar în perioada iulie - octombrie 2009 l-a ajutat pe același inculpat să primească în două tranșe suma de 21.000 de euro pentru

facilitarea punerii în libertate a lui S.Z. cercetat la acea dată în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, dosar aflat pe rolul Judecătoriei Ploiești pentru judecarea fondului cauzei, contribuind astfel la facilitarea punerii în libertate a inculpatului S.Z..

S-a reținut de asemenea că aceeași inculpată în cursul lunii octombrie 2009, l-a ajutat pe inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, să pretindă de la inculpatul Martin Eugen suma de 20.000 de euro precum și să primească suma de 9.000 de euro pentru a dispune punerea în libertate a lui P.F.N., cercetat la acea dată în stare de arest preventiv în dosarul nr. 57/P/2008 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Ploiești, aflat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.1084/105/2009, contribuind astfel la facilitarea punerii în libertate a inculpatului P.F.N..

În ceea ce o privește pe inculpata S.I. s-a reținut că în cursul lunii septembrie 2009, pe fondul pretinderii de către inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina a sumei de 25.000 de euro pentru facilitarea punerii în libertate a inculpatului S.Z., care la acea dată era cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, aflat pe rolul Judecătoriei Ploiești pentru judecarea fondului cauzei, a oferit aceluiași inculpat suma de 3.000 de euro iar în perioada iulie-octombrie 2009 a remis în 3 tranșe inculpatei Pilică Viorica Iosefina suma totală de 28.000 de euro, folosul fiind destinat, cu titlu de mită, judecătorului Rebegea Dumitru.

Referitor la inculpatul S.Z. s-a reținut că în cursul lunii septembrie 2009, pe fondul pretinderii de către inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina a sumei de 25.000 de euro pentru facilitarea punerii sale în libertate, la acea dată inculpatul fiind cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, aflat pe rolul Judecătoriei Ploiești pentru judecarea fondului cauzei, a ajutat-o pe inculpata S.I. să ofere judecătorului Rebegea Dumitru suma de 3.000 de euro, iar în perioada iulie-octombrie 2009 a ajutat-e pe inculpata S.I. să remită în 3 tranșe inculpatei Pilică Viorica Iosefina suma totală de 28.000 de euro, folosul fiind destinat, cu titlu de mită, judecătorului Rebegea Dumitru.

În ceea ce îl privește pe inculpatul Martin Eugen, s-a reținut că în cursul lunii octombrie 2009 a remis inculpatului Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina suma de 20.000 de euro pentru a dispune punerea în libertate a inculpatului P.F.N., cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 57/P/2008 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Ploiești, aflat și înregistrat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.1084/105/2009.

S-a mai dispus prin rechizitoriu în baza art. 228 rap. la art. 10 lit. c) și a), art. 38, art. 45 rap. la art. 42, art. 28 indice 1 punct 1 și art.30 alin. 1 lit. c) Cod

procedură penală neînceperea urmăririi penale față de Șerban Viorel și P.F.N. pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 255 Cod penal rap. la art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, faptele nefiind săvârșite de aceștia, neînceperea urmăririi penale față de S.I. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 255 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și față de I.S. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 254 rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, neînceperea urmăririi penale față de S.I. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 257 Cod penal, deoarece faptele nu există, respectiv disjungerea cauzei și declinarea competenței de soluționare a acesteia în favoarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești pentru efectuarea de cercetări față de B.C., avocat în cadrul Baroului Dâmbovița, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 264 Cod penal.

După sesizarea Curții de Apel, la termenul din data de 2.12.2009, s-a dispus față de inculpații Pilică Viorica Iosefina, S.I., S.Z. și Martin Eugen luarea măsurii obligării de a nu părăsi țara față potrivit art. 143, 136, 145 indice 1 rap. la art. 145 din Codul de procedură penală cu obligațiile prev. de art. 145 indice 1 rap. la art. 145 alin. 1 indice 1, ca o garanție suplimentară că procesul se va desfășura potrivit dispozițiilor legale, iar în ceea ce îl privește pe inculpatul Rebegea Dumitru, care a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv, Curtea a dispus la termenul din data de 02.12.2010 liberarea acestuia sub control judiciar, inculpatul fiind eliberat efectiv după soluționarea recursului de către Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 10.12.2010.

În cursul judecății, au fost audiați toți inculpații, inculpata Pilică Viorica Iosefina după administrarea celorlalte probe, inițial aceasta prevalându-se de dreptul la tăcere și refuzând să dea declarații în fața instanței, au fost audiați martorii R.C.I., O.N.C., R.F., I.S. C., I. M., P.P. A., T.Z., S.A.C., B.C., S.M. O., P.C.B., M.S., Ș.V., G.F.Ș., I.V. Ș. au fost depuse înscrisuri și s-a efectuat o expertiză criminalistică asupra suporturilor optice privind înregistrarea ambientală audio-video din data de 04.11.2009 între inculpații Rebegea Dumitru și Pilică Viorica Iosefina, fiind audiat și expertul P.G..

Analizând actele dosarului, Curtea a reținut următoarele:

Referitor la infracțiunile de corupție săvârșite în cazul inculpatului S.Z..

Inculpatul S.Z. a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 pentru săvârșirea a două infracțiuni de șantaj și două infracțiuni de înșelăciune prev. de art. 194 alin. 1 și art. 215 alin. 1 și 3 Cod penal, dosarul fiind înregistrat la Judecătoria Ploiești sub nr. 14870/281/2009, instanță care prin încheierea din data de 2.09.2009 a menținut măsura arestării preventive conform art. 300 indice 1 Cod procedură penală, soluție menținută prin încheierea din data de 3.09.2009 a Tribunalului Prahova, din

completul care a soluționat recursul făcând parte și inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova.

Anterior trimerii acestuia în judecată, inculpata S.I., soția sa, aflată în libertate, a încercat să găsească persoane prin intermediul cărora să poată, în final, obține eliberarea lui S.Z.. Persoanele cele mai în măsură să poată concura la acest rezultat erau în primul rând avocații, inculpata sperând că prin intermediul acestor persoane poate intermedia contactul cu magistrații, sau cel puțin cu parte dintre magistrați, aceștia fiind cei care dispun asupra măsurilor preventive.

Prevalându-se de împrejurarea că o cunoștea pe inculpata Pilică Viorica Iosefina, S.I. a contactat-o pe aceasta, solicitându-i să facă demersurile pe care le apreciază necesare pentru eliberarea soțului său, S.Z. din starea de arest preventiv. În acest context, inculpata Pilică Viorica Iosefina, avocat în cadrul Baroului Prahova și fost greșier la Judecătoria Ploiești, împrejurare în care l-a cunoscut suficient pe inculpatul Rebegea Dumitru, judecător în acea perioadă la aceeași instanță, l-a contactat în cursul lunii iulie 2009 pe acesta și i-a adus la cunoștință situația inculpatului S.Z., acesta solicitând ca în schimbul sumei de 25.000 de euro să dispună eliberarea acestuia. Cei doi inculpați au stabilit modalitatea în care urmau să procedeze pentru ca inculpatul S.Z. să fie eliberat, dată fiind funcția de judecător a inculpatului Rebegea Dumitru la Tribunalul Prahova, instanță care soluționa recursurile împotriva încheierilor pronunțate de Judecătoria Ploiești cu privire la starea de arest preventiv.

În cursul acestei întâlniri din luna iulie 2009, inculpatul Rebegea Dumitru a pretins așadar inculpaților S.I. și S.Z., prin intermediul inculpatei Pilică, pentru eliberarea acestuia din urmă, suma de 25.000 de euro, solicitând ca o parte, în cuantum de 15.000 de euro să îi fie remisă la acel moment și restul de 10.000 de euro ulterior, în final inculpatul Rebegea Dumitru fiind de acord cu primirea a încă unei sume de 3000 de euro, oferită de S.I. pentru a fi sigură de rezultatul promis.

Inculpata Pilică a contactat-o ulterior pe S.I. căreia i-a comunicat că a găsit un judecător la Tribunalul Prahova dispus ca pentru sumele de 25.000 de euro să faciliteze eliberarea lui S.Z. și a solicitat sumele de bani, pe care le-a primit în trei tranșe: suma de 15.000 de euro în cursul lunii iulie 2009, suma de 9.600 de euro la începutul lunii septembrie 2009 și suma de 3.400 de euro la sfârșitul aceleiași luni. După primirea primei tranșe de 15.000 de euro, inculpata Pilică s-a întâlnit cu Rebegea Dumitru, căruia i-a comunicat că a primit suma de bani solicitată de acesta pentru facilitarea punerii în libertate a lui S.Z., inculpatul cerându-i, din prudență, să o păstreze asupra sa, suma fiind predată acestuia într-un moment ulterior, la sfârșitul lunii iulie 2009, după acest moment inculpatul plecând în concediu, astfel încât eliberarea lui S.Z. urma să se realizeze la revenirea sa, după vacanța judecătorească.

După revenire, deși inculpatul Rebegea Dumitru a făcut parte din completul

de judecată care a soluționat la data de 03.09.2009 recursul declarat împotriva încheierii prin care Judecătoria Ploiești a menținut măsura arestării preventive a lui S.Z., acesta nu a putut dispune eliberarea inculpatului la acel termen, pe de o parte reținând că anterior oricărui contact cu acest dosar, făcuse parte din completul de judecată care la data de 06.07.2009, admitând recursul Parchetului, a casat încheierea Judecătoria Ploiești și a dispus în recurs luarea măsurii arestării preventive în lipsă a lui S.Z., măsura fiind pusă în executare la data de 31.07.2009, o opinie diametral opusă celei avută la acel termen, după doar o lună de la data punerii în executare a mandatului de arestare putând părea cel puțin contradictorie, iar pe de altă parte inculpatul Rebegea era doar unul dintre cei trei judecători care soluționau recursul, fiind necesar să convingă de „justețea și legalitatea” soluției pe care intenționa să o dispună, măcar un alt membru al completului de judecată.

Or, pentru a putea realiza acest rezultat fără a ridica suspiciuni în contextul amintit anterior - în care după arestarea efectivă a inculpatului S.Z. se dispusese trimiterea în judecată a acestuia și situația de fapt, respectiv elementele avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, pe care a dispus-o împreună cu ceilalți doi membri ai completului de recurs la data de 06.07.2009, nu suferiseră modificări - se impunea trecerea unei anume perioade de timp, suficientă, în opinia sa, pentru a putea avea o altă opinie asupra necesității menținerii în stare de arest preventiv a lui S.Z..

Curtea reține că acestea sunt considerentele pentru care inculpatul Rebegea Dumitru nu a putut dispune imediat după primirea de către inculpata Pilică a primei tranșe de bani, de 15.000 de euro, eliberarea inculpatului S.Z., deși ar fi avut oportunitatea, dat fiind că a făcut parte din completul de judecată care la data de 03.09.2009 a soluționat recursul declarat cu privire la starea de arest preventiv. Curtea reține că din această sumă de 15.000 de euro primită de la S.I. și păstrată inițial de către inculpata Pilică, inculpatul Rebegea a primit la sfârșitul lunii iulie 2009 doar 11.000 de euro, cei doi stabilind împreună ca 4.000 de euro să fie păstrați de inculpata Pilică, în considerarea activităților de intermediere desfășurate de aceasta.

După soluționarea recursului în sensul amintit anterior, inculpata S.I. a devenit mai insistentă pe lângă inculpata Pilică, iar la începutul lunii septembrie 2009, după data de 3 septembrie, aceasta a primit cea de-a doua tranșă de bani, de 9.600 de euro din suma totală pretinsă de inculpatul Rebegea Dumitru, sumă care, ca și în cazul anterior, a rămas asupra acesteia o perioadă de timp, fiind predată inculpatului Rebegea după această dată de 3.09.2009.

După predarea și a celei de-a doua tranșe din bani, inculpata S.I. a devenit suficient de insistentă în contactele pe care le-a avut cu inculpata Pilică, convorbirile dintre cele două fiind numeroase și referirile mituitoarei la cererea sa devenind explicite, aspect care a determinat ca și intervențiile lui Pilică pe

lângă inculpatul Rebegea să devină mai explicite, în pofida precauțiilor anterioare și a referirilor nuanțate la soluția ce urma să fie dată și la modalitatea în care aceasta urma să se realizeze concret.

În sensul în care a stabilit cu inculpatul Rebegea, inculpata Pilică i-a solicitat lui S.I. să formuleze pentru soțul său o cerere de liberare sub control judiciar, sugerându-i explicit ca cererea să fie depusă la termenul din data de 24.09.2009, când cauza se afla pe rol, iar ulterior, recursul declarat împotriva încheierii de la acel termen să fie depus la o anumită dată, aceasta în urma discuțiilor purtate cu inculpatul Rebegea. Rațiunea pentru care inculpații s-au înțeles astfel a fost aceea ca, în raport de această dată urma să fie trimis dosarul la Tribunal pentru soluționarea recursului, inculpatul Rebegea apreciind în deplină cunoștință de cauză asupra momentului la care se putea soluționa recursul, discuțiile dintre cei doi reflectând fără echivoc punerea de acord asupra momentului la care trebuia introdusă cererea de recurs.

Curtea reține că prin încheierea din data de 24.09.2009, Judecătoria Ploiești a menținut măsura arestării preventive a inculpatului S.Z. și a respins atât o cerere de înlocuire a măsurii arestării preventive cât și cererea acestuia de liberare sub control judiciar, cerere care a fost totuși formulată, în pofida încercărilor inculpaților Rebegea și Pilică de a se depune diligențe pe lângă inculpata S.I. în sensul retragerii acesteia. Discuțiile dintre Rebegea și Pilică atestă împrejurarea că această solicitare de retragere a cererii de liberare fost determinată de faptul că inculpatul Rebegea a aflat că se schimbase componența completului de judecată care urma să soluționeze recursurile din data de 28.09.2009, prin plecarea în concediu a unuia dintre judecătorii din complet și era de dorit ca recursul să fie judecat într-o altă zi, cererea de liberare urmând a fi introdusă de asemenea într-o altă zi.

Astfel, deși inculpatul a încercat să intervină în sensul retragerii cererii de liberare formulată la instanța de fond, aceasta a fost totuși depusă de soția lui S.Z. și susținută de apărătorul B., solicitarea sa fiind tardivă, aspect în raport de care cei doi inculpați au stabilit ca cererea de recurs împotriva acestei încheieri să fie depusă cât mai târziu, pentru a putea fi repartizată la completul de judecată din data de 30.09.2009 la Tribunal, complet din care de asemenea urma să facă parte și inculpatul Rebegea.

Curtea reține că pentru ca toate aceste date să fie concordante, în dorința și pentru a avea certitudinea că recursul va fi repartizat la acel complet din data de 30.09.2009, inculpata Pilică a efectuat demersuri, contactând personalul din arhiva atât a Judecătoriei, căruia i-a cerut să o anunțe data la care se va redacta încheierea cât și de la Tribunal, pentru a solicita să fie anunțată imediat ce dosarul ar fi ajuns la Tribunal și a se informa asupra termenului care s-ar fi acordat. După ce inculpata Pilică a efectuat toate aceste demersuri, s-a întâlnit cu inculpatul Rebegea în aceiași zi, 24.09.2009 pentru a stabili efectiv și concret detaliile și pentru a se asigura că dacă va depune

cererea de recurs în data de 28.09.2009, după amiază, dosarul va fi trimis Tribunalului a doua zi, la data de 29.09.2009, și recursul va fi soluționat de completul din data de 30.09.2009. Curtea reține că la acea dată, marja de repartitie a dosarelor în care se judecau astfel de recursuri era de 1 zi, astfel încât înregistrarea dosarului de recurs la Tribunal la data de 29.09.2009 determina în mod cert și fără echivoc ca dosarul să fie repartizat spre soluționare completului de a doua zi, mai exact singurului complet de recurs din data de 30.09.2009, astfel încât insistența cu care inculpatul Rebegea a solicitat inculpatei Pilică să administreze/manevreze circuitul dosarului astfel încât acesta să fie înregistrat la Tribunal la o anumită dată, avea drept unic scop repartizarea acestuia completului din data de 30.09.2009, complet din care făcea parte, excluzând posibilitatea de a fi repartizat aleatoriu și de a fi soluționat de un alt complet dintr-o altă zi, discuțiile dintre acesta și Pilică relevând totodată și temerea inculpatului cu privire la unul dintre membrii completului, despre a cărui opinie a manifestat rezerve.

Potrivit înțelegerii, cererea de recurs a fost depusă la data de 28.09.2009, după ce inculpata Pilică s-a informat la arhivă și la registratură și s-a asigurat odată în plus că dosarul va fi înaintat instanței de recurs a doua zi, 29.09.2009, și a fost repartizat spre soluționare completului de judecată din data de 30.09.2009, din care a făcut parte și inculpatul Rebegea Dumitru, prin întregirea acestui complet cu inculpatul, urmare împrejurării că unul dintre judecători se afla în concediu, aspect cunoscut însă de acesta, punând el însuși viză pe dosar în calitate de președinte al Secției penale și solicitând grefierii șef de secție să întocmească proces verbal de înlocuire a judecătorului aflat în concediu.

Curtea reține că la aceeași dată de 28.09.2009, inculpata Pilică a primit de la S.I. și ultima tranșă de bani, de 3.400 de euro pentru a fi predată inculpatului Rebegea Dumitru și ulterior, în aceeași zi, aceștia din urmă s-au întâlnit, fără a se realiza predarea sumei de bani, suma de 3.000 de euro suplimentar oferită și acceptată de inculpatul Rebegea fiind păstrată de inculpată, ca și suma anterioară de 9.600 de euro) după înțelegerea dintre cei doi, imediat după despărțire inculpata Pilică contactând-o pe S.I. pentru a-i da asigurări că dosarul va fi soluționat favorabil și inculpatul S.Z. va fi eliberat la data de 30.09.2009.

Curtea reține astfel că la data judecării recursului, așa cum a fost înțelegerea, inculpatul S.Z. a fost eliberat, urmare a soluției dispuse de Tribunalul Prahova de către completul investit cum am arătat anterior, din care a făcut parte și inculpatul Rebegea Dumitru, cu opinia separată a unui membru al completului de judecată, fiind admis recursul împotriva încheierii din data de 24.09.2009 a Judecătoriei Ploiești, care a fost casată în parte, în final măsura arestării preventive fiind înlocuită cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea.

În ceea ce privește contribuția inculpatului S.Z., Curtea reține că acesta a fost în deplină cunoștință de cauză pe toată perioada de demersurile efectuate de soția sa în sensul identificării unui judecător care să poată dispune eliberarea sa în schimbul unei sume de bani, S.I. contactându-l pe acesta telefonic la penitenciar pentru a-l informa de cursul evenimentelor. S.Z. i-a dat indicații soției sale spre care persoane din anturajul lor să își îndrepte atenția pentru a lua sumele de bani necesare, discuțiile dintre cei doi sub aceste aspecte fiind relevante și edificatoare în acest sens.

Situația de fapt astfel reținută de Curte rezultă din analiza coroborată a probelor administrate în cursul urmăririi penale și judecății.

Inculpații au dat declarații contradictorii pe parcursul procesului penal, în cursul urmăririi penale inculpatele Pilică Iosefina și S.I. recunoscând infracțiunile săvârșite, inculpatul Rebegea Dumitru negând constant orice contribuție, pe parcursul judecății toți inculpații negând săvârșirea faptelor. Susținerile acestora din cursul judecății și cele ale inculpatului Rebegea din tot cursul procesului penal nu vor fi reținute de Curte decât sub aspectele și în măsura în care se coroborează cu celelalte probe administrate, Curtea făcând aplicarea disp. art. 69 Cod procedură penală cu privire la valoarea probantă a declarațiilor inculpatului în procesul penal.

Curtea reține astfel că inculpata Pilică Iosefina a recunoscut explicit în declarațiile date în cursul urmăririi penale la datele de 4.11.2009 ulterior la data de 9.11.2009 respectiv 24.11.2009 toate infracțiunile reținute în actul de sesizare exact în modalitatea descrisă, în toate aceste împrejurări fiind asistată de apărătorii săi aleși, ultimele două declarații fiind date în prezența aceluiași apărător care a asistat-o în cursul judecății, aceasta arătând că îl cunoaște pe judecătorul Rebegea Dumitru de 11 ani, de când ea era grefier la Judecătoria Ploiești, dezvoltând cu acesta o relație de prietenie menținută și ulterior, după ce a devenit avocat, inculpata arătând cum a fost contactată de S.I. pentru a interveni pe lângă un magistrat de la Tribunalul Prahova în scopul de a-l elibera pe soțul său, S.Z., care fusese arestat preventiv într-o cauză. Pilică Iosefina a mai arătat cum l-a contactat pe inculpatul Rebegea Dumitru în luna iulie 2009 și i-a expus această împrejurare, inculpatul fiind de acord ca în schimbul unei sume de 25.000 de euro să faciliteze eliberarea lui S.Z., cererea fiind acceptată de S.I. și S.Z., inculpata a mai arătat ulterior cum a luat legătura de fiecare dată cu S.I. pentru a primi suma de bani în trei tranșe, prima dată 15.000 de euro, din care i-a remis lui Rebegea Dumitru 11.000 la sfârșitul lunii iulie 2009, 4000 de euro păstrându-i pentru propria sa contribuție, la începutul lunii septembrie a doua tranșă de 9.600 de euro, și în final la data de 28.09.2009 ultima parte din bani, respectiv suma de 3.400 de euro, din aceste ultime două tranșe predând inculpatului Rebegea la data de 5.10.2009, la domiciliul său suma de 10.000 de euro, iar 3.000 de euro, oferiți suplimentar de S.I. păstrându-i pentru contribuția proprie. Inculpata a detaliat în declarațiile sale toate întâlnirile avute, toate

discuțiile, contextul în care acestea au avut loc, discuțiile pe care le-a avut cu inculpata S.I. și discuția, pe care a avut-o cu S.Z., inculpata arătând de asemenea și contextul în care, urmare a acestor discuții și punerii de acord cu inculpatul Rebegea, s-a concretizat momentul punerii în libertate a inculpatului S.Z., prin formularea la termenul din 24.09.2009 a unei cereri de liberare provizorie sub control judiciar, respectiv de înlocuire a măsurii arestării preventive, dată la care s-a discutat și măsura arestării preventive a inculpatului S.Z., prin stabilirea de comun acord a datei la care s-a declarat recurs și modul ocult față de apărătorul ales în acea cauză, în care a înțeles să o determine pe S.I. să declare calea de atac, toate acestea la solicitarea lui Rebegea Dumitru. Inculpatul avea controlul asupra repartizării dosarelor la Tribunal nu doar în calitate sa de președinte al Secției penale, dar mai ales în considerarea împrejurării că marja de acordare a termenelor pentru soluționarea recursurilor declarate împotriva încheierilor pe aspectul măsurilor preventive era de o zi, astfel încât acesta cunoștea cu certitudine componența completului de judecată din data de 30.09.2009, știind așadar că urma să facă parte din completul care în final a decis eliberarea inculpatului S.Z..

Ulterior, în cursul judecății, inculpata Pilică a declarat inițial că se prevalează de dreptul la tăcere pentru ca în final, după administrarea probelor să solicite să fie audiată, aceasta negând nu doar propria sa contribuție la săvârșirea faptelor reținute, dar și toate declarațiile referitoare la ceilalți inculpați, aceste declarații din cursul judecății neputând fi însă reținute de Curte.

Curtea va reține susținerile inculpatei din cursul urmăririi penale față de coroborarea acestora cu celelalte mijloace de probă administrate, reținând concordanța declarațiilor acestei inculpate cu declarațiile inculpatei S.I. sub aceleași aspecte esențiale ale cauzei și cu înregistrările audio video ambientale care au fost efectuate. Curtea reține astfel că toate momentele importante în desfășurarea activităților infracționale așa cum acestea au fost redată de către inculpata Pilică rezultă fără echivoc din cronologia înregistrărilor, care atestă că fiecare discuție pe care inculpata o purta fie cu S.I. fie cu Rebegea era urmată de efectuarea actului la care se făcuse referire în acea discuție. Curtea reține că acestea reprezintă o redare fidelă a conduitei infracționale atât a acestei inculpate cât și a celorlalți inculpați implicați, Curtea reținând că inculpata nu a contestat aceste înregistrări, care confirmă sub toate aspectele declarațiile sale din cursul urmăririi penale.

Curtea reține că după ce inculpata fost contactată de S.I. în sensul solicitării de ajutor pentru eliberarea soțului său S.Z., aceasta a luat legătura cu inculpatul Rebegea pentru a-i solicita intervenția, aspect redat de înregistrările depuse la dosar, înregistrările atestând în acest mod toate convorbirile acestei inculpate cu coinculpații, în ordine cronologică de la momentul inițial, al cererii de intervenție contra sumei de 25.000 de euro până la data de 30.09.2009 la care a fost eliberat S.Z., din acestea rezultând explicit și fără echivoc interesul

inculpatei pentru depunerea cererii de liberare la data de 24.09.2009, pentru retragerea acestei cereri, aspect care a intervenit imediat după ce inculpata a discutat cu Rebegea și aceasta a informat-o că nu este oportun să mai formuleze acea cerere la acea dată, pentru că unul dintre membrii completului de judecată era plecat în concediu, aspect care determina un grad mai mare de incertitudine, Curtea reținând că toate aceste împrejurări despre care se face referire în convorbiri sunt perfect concordante cu realitatea, rezultând din listele de ședință depuse la dosar, procesele verbale de înlocuire judecătorilor aflați în concediu, planificările judecătorilor în ședințele de judecată.

Din adresele depuse de Tribunalul Prahova rezultă planificarea și componența completelor de judecată din acea perioadă, acestea atestând că într-adevăr judecătorul Rebegea Dumitru urma să facă parte din completul de judecată care soluționa recursurile din data de 28.09.2009, că întregirea completului de recursuri din data de 30.09.2009 s-a realizat prin includerea sa în complet ca urmare a lipsei unui membru al completului, aflat în concediu. Curtea reține de asemenea că după fiecare dintre întâlnirile dintre inculpata Pilică și S.I., când aceasta din urmă primea sumele de bani, imediat îl contacta pe inculpatul Rebegea, discuțiile fiind urmate și de întâlnirea dintre cei doi.

În același sens sunt reținute și discuțiile pe care Pilică le-a purtat cu martorele O.C., arhivar la Tribunalul Prahova și I.S. - arhivar la Judecătoria Ploiești, discuții confirmate de acestea în declarațiile date, care aveau drept scop dobândirea de garanții suplimentare mai ales sub aspectul datei la care trebuia să plece dosarul de la judecătoria, martorele confirmând că Pilică s-a interesat de situația acestui dosar, deși nu avea calitatea de apărător în cauză, acestea exprimându-și opinia în sensul că acest interes nu era unul firesc și denota interesul acesteia spre obținerea unui anumit termen de judecată a recursului.

Curtea reține că acest aspect era facil de realizat la acea dată față de împrejurarea pe de o parte că inculpatul Rebegea avea calitatea de președinte al Secției și cunoștea inevitabil momentul înregistrării cauzei la Tribunal și pe de altă parte și mai ales faptul că la acea dată, la Tribunalul Prahova, sistemul Ecris nu permitea acordarea unei marje mai largi de o zi de repartizare a recursurilor declarate împotriva încheierilor vizând măsurile preventive, repartiția aleatorie devenind un concept iluzoriu, căci în contextul în care exista un singur complet de recursuri într-o zi, dosarele cu astfel de obiect erau soluționate inevitabil de acel unic complet, așa cum s-a întâmplat și în cauza privind recursul exercitat de S.Z..

Așa cum am arătat, la termenul din 30.09.2009, completul de recursuri din care a făcut parte și inculpatul Rebegea a admis recursul lui S.Z., dispunând eliberarea acestuia urmare a admiterii cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive, cu opinia separată a unui membru al completului de judecată, după ședința de judecată inculpatul liniștind-o pe Pilică și confirmându-i că a dispus

soluția așteptată, S.Z. urmând a fi eliberat în două ore.

Curtea reține astfel că pentru soluția dispusă în sensul cerut Rebegea Dumitru a primit în total suma de 21.000 de euro, din care prima tranșă de 11.000(din cei 15.000 predați de S.I. lui Pilică) la sfârșitul lunii iulie 2009, 4.000 fiind păstrați de inculpată, restul de 10.000 de euro la data de 5.10.2009, după dispunerea soluției, la domiciliul inculpatei Pilică, inculpata Pilică primind suma de 9.600 euro de la S.I. imediat după data de 3.09.2009, când a fost respins un recurs al inculpatului Sandu de un complet din care a făcut parte și inculpatul, ultima tranșă de 3.400 de euro fiind primită de Pilică Iosefina de la S.I. la data de 28.09.2009, când s-au stabilit detaliile depunerii cererii de recurs.

Din declarațiile inculpatei Pilică, Curtea a mai reținut că după eliberarea lui S.Z., acesta și soția sa au continuat să facă presiuni asupra sa, care la rândul său a intervenit pe lângă Rebegea Dumitru pentru a obține pe fondul cauzei în care inculpatul S.Z. era cercetat soluția de achitare, aspecte care rezultă de asemenea și din convorbirile telefonice dintre cele două inculpate și respectiv dintre Pilică și Rebegea, cei doi exprimându-și nemulțumirile față de aceste solicitări, care nu erau conforme înțelegerii anterioare, banii primiți având drept scop doar eliberarea din starea de arest preventiv a lui S.Z..

Sușținerile inculpatei Pilică Iosefina din cursul urmăririi penale sunt concordante pe deplin cu declarațiile inculpatei S.I. date de asemenea în cursul urmăririi penale în care aceasta a arătat cum a contactat-o pe Pilică pe care o cunoaște de 8-9 ani, la sfârșitul lunii iulie 2009, aceasta arătând că o poate ajuta și prin intermediul unui judecător de la tribunal poate obține eliberarea lui S.Z., cele două luând legătura după câteva zile, când Pilică i-a comunicat că judecătorul poate dispune eliberarea pentru 25.000 de euro. Aceasta a arătat cum la sfârșitul lunii iulie sau începutul lui august i-a înmănat lui Pilică prima tranșă de 15.000 de euro, după două săptămâni altă sumă de 9.600 de euro și în final, la sfârșitul lunii septembrie o sumă de 3.400 de euro, inculpata menționând că a avut discuții aprinse cu Pilică în această perioadă din cauza faptului că deși îi predase o mare parte din suma solicitată, S.Z. nu fusese pus în libertate în lunile iulie-august.

Diferențele între sumele de euro relative la tranșele a doua și a treia la care se face referire în mod diferit de către cele două inculpate sunt nerelevante în opinia Curții, fiind doar simple inexactități, determinate de momentele diferite la care au fost predate pe de o parte de către S.I. către Pilică și apoi de aceasta către Rebegea, cu atât mai mult cu cât acestea nu au fost predate integral de către Pilică către Rebegea.

Inculpata S.I. a menționat de asemenea și împrejurarea că în tot acest timp a discutat la telefon cu S.Z. la penitenciar, în cadrul acestor discuții făcându-se referiri la punerea în libertate a lui S.Z., sușținerile inculpatei în sensul că nu i-a menționat demersurile pe care le efectua pentru eliberare cu inculpata Pilică,

neputând fi reținute față de detaliile convorbirilor telefonice dintre cei doi, care atestă că S.Z. i-a solicitat explicit soției sale să ia banii necesari de la anumite persoane. Curtea reține de altfel că între Pilică și S.Z. a existat și o convorbire telefonică în care s-a făcut referire la eliberarea sa, pentru S.Z. fiind evident că vorbește la telefon cu o altă persoană decât avocații angajați în acea cauză, cu care se întâlnea la termene, discuția făcând referiri la eliberarea sa într-un alt mod decât cel legal, dat fiind că avocatul cu care acesta discuta nu era dintre avocații săi aleși, și nici nu era un reprezentant al vreunui dintre aceștia.

Declarațiile lui S.Z. referitoare la aceleași împrejurări confirmă discuțiile pe care le avea în acea perioadă cu soția sa, acesta confirmând de asemenea și convorbirea pe care a avut-o la un moment dat cu o avocată, respectiv cu inculpata Pilică, al cărei nume nu l-a reținut, aceasta întărindu-i convingerea că va fi eliberat, S.I. spunându-i după eliberare că a dat acestei avocate suma de 28.000 de euro pentru a-l ajuta să fie eliberat.

Declarațiile ulterioare ale inculpatei Sandu și susținerile lui S.Z. în sensul că nu a cunoscut vreun moment că soția sa a dat suma de 28.000 de euro pentru eliberarea sa nu pot fi reținute pentru că din procesele verbale de redare a interceptărilor rezultă că acesta a cunoscut tot timpul când s-a aflat în penitenciar despre demersurile efectuate, fiind informat de către inculpata Sandu despre diferitele probleme întâmpinate, la insistența acestuia de a fi eliberat, aceasta explicându-i că nu s-a putut ajunge la un acord a celor trei judecători din recurs, referindu-se la respingerile anterioare ale recursurilor sale, la faptul că trebuie să fie atentă la data la care se depune recursul, care trebuia să fie într-o zi de vineri, pentru a primi termen luni sau marți, acestea fiind datele la care judecătorul căruia îi dăduse mită era membru în completul de judecată și putea dispune măsura așteptată a eliberării sale, într-un complet în care putea avea controlul soluției, aceste înregistrări confirmând fără echivoc împrejurarea că S.Z. cunoștea despre demersurile soției, toate aceste convorbiri fiind absolut conforme realității, așa cum a rezultat din situația de fapt anterior descrisă.

Susținerile apărătorului inculpaților S. referitoare la nelegalitatea proceselor verbale de redare a înregistrărilor față de faptul că acestea s-au purtat în limba romani și nu se regăsesc nu pot fi reținute, Curtea constatând că acestea au fost într-adevăr desfășurate în această limbă, dar potrivit ordonanței din data de 19.11.2009 procurorul DNA a dispus delegarea ofițerilor de poliție judiciară în vederea transcrierii prin intermediul unui interpret din limba romani conform art. 91/3 Cod procedură penală în limba română, procesele verbale regăsindu-se în dosar traduse de un interpret autorizat în limba română, fiind respectate astfel dispozițiile legale.

Declarațiile date de inculpați în cursul urmăririi penale sunt coroborate –așa cum arătam - cu procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice și ambientale purtate între inculpați, interceptate și înregistrate în baza

autorizațiilor emise de Tribunalul București și Curtea de Apel București, notele de supraveghere operativă, astfel încât acestea sunt reținute de Curte în ansamblul probator, declarațiile ulterioare de nerecunoaștere date de inculpați în cursul judecății urmând a fi înlăturate.

Curtea are în vedere în primul rând, la înlăturarea acestora, necoroborarea lor cu alte probe administrate în cauză, susținerile din cursul judecății nefiind altceva decât simple afirmații, care nu sunt bazate pe nici o probă care să la confirme și ca atare nu se poate reține că acestea reflectă adevărul.

Pe de altă parte, Curtea are în vedere neconcordanța acestor susțineri din cursul judecății cu propriile susțineri din cursul urmăririi penale, din nici o probă a dosarului nerezultând că asupra inculpaților s-ar fi exercitat presiuni de către organele de urmărire penală în sensul de a se obține declarații într-o anumite formă, cea dată în cursul urmăririi penale, și nici nu s-ar înțelege care să fi fost scopul unei astfel de presiuni, fiind evident că în raport de calitatea inculpaților Rebegea și Pilică este nu numai puțin probabil, dar absolut neverosimil să se aprecieze că organele judiciare, autorități publice într-un stat de drept, ar fi putut să aibă o astfel de conduită, neînțelegându-se rațiunea unei astfel de atitudini în nici o circumstanță. Curtea reține de altfel că nici unul dintre inculpați nu a formulat plângere împotriva procurorilor față de modalitatea în care arată că s-ar fi exercitat presiuni asupra lor să dea acele declarații.

Explicațiile oferite de inculpata Pilică pe parcursul judecății, în sensul că parchetul a „forțat-o” să dea declarațiile împotriva inculpatului Rebegea și s-a supus din cauza înregistrărilor pe care organele judiciare le aveau împotriva sa, nu pot fi reținute sub nici un aspect. Inculpata Pilică este avocat de 7 ani, aspect care implică inevitabil o anumită pregătire juridică, avea vârsta de 34 la acea dată, așadar suficientă maturitate cât să înțeleagă toate consecințele juridice și nu numai ale unei declarații date în fața unui organ judiciar, referirile sale la amenințările cu darea în vileag de către parchet a unei posibile relații extraconjugale nu sunt dovedite de vreo probă și sunt chiar neserioase, iar susținerile referitoare la faptul că aceste amenințări aveau în vedere invocarea unei posibile relații de acest fel chiar cu inculpatul Rebegea, relație care nu a existat vreodată, par și mai lipsite de substanță de vreme ce o astfel de relație este explicit negată de inculpata însăși, astfel încât afirmația acesteia în sensul că i s-a „fabricat” o înregistrare care să ateste o asemenea relație este absolut neverosimilă, inculpata nedovedind prin vreun mijloc de probă sau vreo plângere penală îndreptată împotriva procurorilor că aceste presiuni au existat în realitate.

Din nici un act nu rezultă vreo împrejurare de acest fel, încă o dată Curtea arătând că nici nu s-ar înțelege care ar fi putut fi motivele pentru care Parchetul sau vreun alt organ judiciar să determine o conduită a vreunui inculpat în acest sens, cu atât mai mult cu cât inculpata Pilică a fost la rândul

său trimisă în judecată pentru infracțiuni cel puțin la fel de grave ca cele reținute în sarcina inculpatului Rebegea, declarațiile sale de la datele de 4.11.2009, 09.11.2009 și respectiv 24.11.2009 fiind date în calitate sa de învinuit/inculpat în aceeași cauză. În nici un caz Curtea nu poate reține ca veridice afirmațiile unui avocat cu pregătire juridică și cu o suficientă experiență de viață că s-ar fi lăsat condus mecanic, împotriva voinței sale, de către orice organ judiciar, nici în contextul în care ar fi existat vreo posibilă faptă cu amenințarea căreia să fi fost dată în vileag soțului său (deși chiar această „amenințare” pare în sine halucinantă pentru a fi folosită într-o asemenea împrejurare de către un organ al statului), în final Curtea limitându-se la a arăta caracterul absolut nesperios, nu doar neverosimil, nedovedit al unei asemenea explicații asupra schimbării declarațiilor oferite de inculpată în cursul judecății.

Susținerile inculpatei în sensul că toate declarațiile date în cursul urmăririi penale i-au fost dictate de procuror, inculpata arătând că nu putea reține atât de exact toate întâlnirile și convorbirile avute pe parcursul unei perioade de 4 luni nu pot fi reținute de Curte. Într-adevăr caracterul exhaustiv al acestor declarații determină și Curtea să aprecieze că anumite elemente de detaliu i-au fost reamintite inculpatei, însă acest aspect nu echivalează cu dictarea declarațiilor de către procuror, Curtea arătând că inculpata a menționat explicit că nu contestă nici una dintre înregistrări, nici una dintre convorbiri, toate fiind reale, aspect în raport de care Curtea nu poate reține că declarațiile i-ar fi fost dictate. Inculpata a constatat realitatea celor consemnate în procesele verbale de redare a înregistrărilor, le-a recunoscut ca atare, și-a reamintit în mod evident toate amănuntele acelor întâlniri și în acest mod se explică caracterul detaliat al declarațiilor sale din cursul urmăririi penale.

Curtea nu poate reține de asemenea explicațiile oferite de acesta în ceea ce privește sumele de bani primite de la S.I., al căror quantum de 30.000 de euro nu îl contestă, explicațiile sale în sensul că acestea reprezentau onorariu pentru consultațiile oferite nefiind, de asemenea, verosimile.

Faptul că inculpata a depus în fața Curții chitanțele nr.21 din data de 08.08.2009 în quantum de 60.000 de lei, nr. 22, din data de 03.09.2009 în quantum de 38.400 de lei și nr.23 din data de 28.09.2009 în quantum de 13.500 de lei, prin care a urmărit să ateste înregistrarea în contabilitatea cabinetului său de avocatură a unor sume de bani egale cu cele primite de la S.I., la acele date, nu reprezintă în opinia Curții o dovadă că inculpata nu a săvârșit infracțiunile de care se face vinovată. Curtea arată că inculpata putea oricând, după începerea cercetărilor în cauza de față, să își constituie „probele” care să îi ateste nevinovăția, dând o altă semnificație unora dintre sumele primite, iar pe de altă parte, ceea ce este cel mai dificil de înțeles pentru Curte, este care a fost rațiunea care ar fi împiedicat-o pe inculpata Pilică să se prevaleze de aceste documente fiscale de îndată ce organele

judiciare i-au adus la cunoștință învinuirile și mai mult decât atât, „au forțat-o și amenințat-o” să dea declarațiile împotriva inculpatului Rebegea. Cunoscând care era destinația acelor sume, inculpata putea și trebuia, dacă le-ar fi deținut într-adevăr, să le opună ca probe față de „amenințările” pretins exercitate de parchet, căci invocându-le cu buna credință specifică a oricărei persoane care se știe inocentă, parchetul ar fi rămas fără posibilitatea de a mai avea vreun argument care să o determine pe inculpată să dea declarațiile la care pretinde a fi fost obligată.

Chiar dacă nu ar fi avut inspirația imediată de a le invoca, în măsura în care inculpata le-ar fi deținut, aceasta ar fi putut să le depună după momentul în care a constatat că nu a ajutat-o cu nimic declarația făcută cum a sugerat organul judiciar, căci calitatea sa în dosar a fost în final aceeași cu cea a celui împotriva căruia a fost forțată să declare. Însă inculpata nu a înțeles să se prevaleze de acestea nici în acel moment procesual și de altfel nici în cursul judecății decât după administrarea probelor, la un moment dat, când le-a dobândit/ confecționat și pus în concordanță cu alte acte contabile. În orice caz, orice încercare a acesteia de a explica momentul în care a făcut vorbire despre acestea și le-a depus atât de târziu nu poate fi reținută ca veridică, Curtea apreciind că acestea au fost constituite după demararea cercetărilor în cauza de față, existența lor nefiind pomenită decât în cursul judecății iar pentru inculpată, realizarea ulterioară a unor astfel de acte nu a presupus dificultăți, cu atât mai mult cu cât data luării mitei a fost extrem de apropiată de data demarării cercetărilor și replierea inculpatei, aspect care a permis acesteia fabricarea unor astfel de probe. Susținerea acesteia că nu a fost întrebată despre faptul de a deține chitanțe este una formulată în același sens ca cea privind amenințarea de către parchet, o asemenea susținere sfidând chiar și o inteligență rudimentară. Dacă inculpata avea aceste chitanțe la acel moment, și dacă acestea atestau realitatea celor consemnate, Curtea apreciază că ar fi fost depuse. Un nevinovat ar fi „strigat” că are dovada caracterului licit al sumelor de bani pretins a fi fost obținute nelegal, chiar și un nevinovat neșcolarizat și lipsit de vreo urmă de inteligență, nefiind necesar să fie întrebat expres ce dovezi are în favoarea sa.

Nu în ultimul rând, Curtea nu poate să nu constate, sub același aspect, al aprecierii caracterului nereal al susținerilor inculpatei Pilică, că toate celelalte onorarii încasate de aceasta pe parcursul anului 2009, așa cum sunt menționate în înscrisurile depuse, au valori cuprinse între 500 de lei și 2000 de lei, Curtea constatând că onorariul mediu încasat de inculpată era de 1000 de lei, context în care apreciază odată în plus că cele 3 chitanțe din cauză și chitanța nr. 24 din data de 08.10.2009 în valoare de 80.000 de lei (reprezentând „onorariu” pentru cauza privind cea de-a doua faptă reținută în sarcina celor 2 inculpați) nu reflectă realitatea celor consemnate, acestea fiind confecționate doar pentru a preconstitui probe în dosarul de față,

neputându-se înțelege care ar fi fost rațiunile pentru care această inculpată, avocat excepțional de vreme ce încasează astfel de onorarii, nu ar fi încasat în absolut toate celelalte cauze în care a fost apărător onorarii de asemenea anvergură, ci doar unele cuprinse între 500 de lei și 2.000 de lei și doar în aceste două cauze, care fac obiectul dosarului de față, ar fi putut încasa onorarii de 112.000, respectiv 80.000 de lei, remarcându-se cu ușurință diferențele uriașe dintre acestea. Această întrebare retorică se pune cu atât mai mult cu cât aceste „onorarii” au fost încasate fără ca inculpata să fi fost avocat în acele cauze, neexistând la dosar nici un contract de asistență juridică și nici o împuternicire avocațială în acele dosare. Curtea reamintește că inculpata Pilică Iosefina nu a fost apărător al inculpatului S.Z. în vreo cauză, nici în cauza în care acesta a fost eliberat, astfel încât nu se înțelege cum putea să fi încasat onorariu în acea cauză, atât inculpata Pilică cât și inculpații S.I. și S.Z. arătând că avocații pe care acesta din urmă i-a avut angajați în acea cauză au fost P.B. și S.M., aspecte confirmate și de aceștia în declarațiile date și care rezultă și din actele acelui dosar.

Curtea apreciază că aceste sume nu au fost în nici un caz încasate ca onorarii fiind evident că reprezentau mita primită iar înscrisurile prin care se încearcă a li se da o altă conotație, una legală, nu pot fi reținute.

Negarea faptelor de către inculpatul Rebegea, constantă pe tot parcursul cercetărilor, este combătută de declarațiile inculpatelor Pilică și S.I. din cursul urmăririi penale, declarații reținute de Curte pentru motivele arătate.

Curtea reține că inculpatul Rebegea Dumitru s-a limitat la a nega săvârșirea faptelor, sugerând doar „fabricarea” acestui dosar de către procurorii DNA fără a putea motiva în vreun fel rațiunea pentru care parchetul ar formulat acuzațiile împotriva sa, inculpatul neputând însă nega relația de prietenie pe care o are cu inculpata Pilică, întâlnirile care au existat între ei, întâlniri la care Curtea a făcut referire anterior, care se consumau după fiecare primire a tranșelor de bani, respectiv după eventuale telefoane sau întrevederi ale lui Pilică cu S.I.. Curtea reține că inculpatul nu putea nega aceste întâlniri față de evidența lor și față de dovada de netăgăduit cu procesele verbale de interceptare și înregistrare, iar în ansamblul probator, Curtea reține că toată desfășurarea cronologică a evenimentelor raportat la momentele pretinderii mitei, primirii sumelor de bani, efectuarea actelor materiale atât de către inculpatul Rebegea cât și de către inculpata Pilică, este extrem de bine dovedită prin analiza minuțioasă dintre data efectuării convorbirilor, conținutul acestora raportat la ceea ce imediat ulterior s-a realizat de către fiecare dintre participanții la faptele infracționale, activități la care se făcuse referire în convorbiri. Fiecare inculpat a

desfășurat activitățile specifice calității pe care o avea și această analiză coroborată a cronologiei actelor desfășurate dovedește în mod clar și fără echivoc săvârșirea faptelor de către inculpați, lipsa procesului verbal al infracțiunii flagrante - este astfel suplinită iar infracțiunile dovedite prin probe indirecte care toate, analizate în acest mod, prin coroborare și analiză cronologică a desfășurării evenimentelor prin raportare la activitățile infracționale ale fiecărui inculpat în calitatea pe care fiecare o avea în desfășurarea procesului penal fac dovada săvârșirii de către aceștia a infracțiunilor de corupție de care sunt acuzați.

Inculpatul Rebegea a negat formal, a recunoscut la fel de formal toate întâlnirile pe care le-a avut cu Pilică, convorbirile cu aceasta, practic, raportându-se la probele evidente și pe care nu le-a putut contesta, a adoptat o conduită concordantă cu acestea, evitând să conteste ceea ce este evident, dar înlăturând orice conotație penală a faptelor. **Curtea a reținut că și în ceea ce privește contestarea unor anumite aspecte referitoare la înregistrarea ambientală aflată la dosar referitoare la întâlnirea pe care a avut-o cu Pilică la data de 04.11.2009 la Tribunalul Prahova, când inculpata Pilică avea asupra sa echipament tehnic de înregistrare, acesta nu a putut nega că își recunoaște chipul în imagini, de asemenea, nu și-a contestat nici vocea și ulterior, față de neputința, în fața evidenței, de a nega că este persoana din imagini și că vocea care emana dinspre figura sa îi aparține, a arătat că ceea ce contestă este concordanța imaginilor și a vocii cu realitatea momentelor la care se menționa a se desfășura dialogul cu persoana (inculpata Pilică) din imagini.**

Din această înregistrare efectuată în data de 4.11.2009, la sediul Tribunalului Prahova, între orele 16:11:33-16:19:00, Curtea a reținut că între cei doi inculpați s-au făcut referiri explicite la dosarul în care inculpatul Rebegea a dispus, în completul de recurs, eliberarea lui S.Z., inculpata Pilică făcând referire la suma pe care a primit-o și cea pe care a dat-o lui Rebegea, referiri explicite de asemenea la nemulțumirile față de pretențiile ulterioare ale inculpaților Sandu, aceasta invocând și reamintind lui Rebegea despre sumă și ce a reprezentat, ambii stabilind că acea sumă nu se referea la dispunerea unei soluții pe fondul cauzei, ci doar pe măsurile preventive, inculpatul Rebegea arătând explicit în cadrul acestei discuții că dosarul cu „Austrianu”, respectiv S.Z. este acum la altcineva la judecătorie, că judecătorul inițial a plecat și din cei 4 judecători de la judecătorie, unde dosarul se judeca pe fond, nu știe de cine a fost preluat, la remarca inculpatei Pilică, acesta menționând că la momentul ajungerii dosarului la Tribunal o să discute, cerându-i totodată acesteia să nu mai promită nimic deocamdată soților Sandu.

Curtea constată că această discuție extrem de clară sub aspectul a ceea ce s-a petrecut în cauza privindu-l pe S.Z. dovedește, coroborat cu toate celelalte probe administrate și în mod deosebit cu declarațiile inculpatelor Pilică și S.I.

din cursul urmăririi penale, pentru care inculpatele nu au invocat nici un temei serios de a le fi schimbat, vinovăția inculpaților.

Curtea a dispus – față de solicitarea inculpatului, la care s-a raliat și inculpata Pilică, efectuarea unei expertize față de ceea ce s-a contestat de către cei doi inculpați, fiecare dintre aceștia desemnând expert parte, din concluziile expertizei criminalistice rezultând că înregistrarea ambientală audio-video a dialogului purtat de Pilică cu Rebegeala data de 4.11.2009 nu este autentică, între suporturile optice (2) puse la dispoziție rezultând că există discrepanțe care se manifestă exclusiv la nivelul datelor interne ale suporturilor, expertul arătând că nu se poate stabili dacă există sau nu suprapuneri de imagini sau colaje de imagini/sunete înregistrate, neputându-se stabili dacă există sau nu discontinuități între ce se vede și ce se aude.

În pofida opiniei apărării inculpaților Rebegea și Pilică în sensul că aceste concluzii sunt neconcludente, Curtea apreciază că dimpotrivă, acestea dovedesc, coroborat cu celelalte înregistrări și mijloace de probă, vinovăția inculpaților.

Curtea reamintește că expertiza criminalistică, ca de altfel orice probă, se analizează în ansamblu, în raport nu doar de ceea ce arată în concluziile sale, ci în raport de tot conținutul său, iar **în cauza de față, reținând că a fost audiat și expertul care a efectuat-o, prin raportare și la declarațiile acestuia, care au fost de natură să lămurească Curtea asupra împrejurărilor mai puțin exacte din cuprinsul expertizei, Curtea reține că expertiza face dovada realității celor constatate pe suportul optic.** Astfel, dincolo de detaliile tehnice care sunt menționate în observațiile preliminare ale acesteia și care, împreună cu declarația expertului și cu punctul de vedere al specialiștilor DNA, (Parchetul având dreptul la propriul punct de vedere la fel cum și inculpații au avut acest drept, prin încuviințarea participării unui expert parte, care nu a mai formulat nici o concluzie deși inculpații au beneficiat de termene expres acordate în acest sens) fac referire la chestiuni de terminologie extrem de importante în context, **Curtea reține că lipsa de autenticitate a înregistrărilor la care face referire expertiza are în vedere faptul că nici unul dintre suporturile date spre examinare nu este original, originalul fiind practic memoria informatică a sistemului care a făcut înregistrarea.** Această concluzie se desprinde dat fiind că înregistrarea care a făcut obiectul expertizei este digitală și un format soft tip proprietar presupune că originalul există în echipamentul care a executat acea înregistrare, adică sistemul informatic care nu poate emite nici un suport optic original, originalul existând doar în mediul nativ și orice extragere de informație din sistemul informatic este în acest context apreciată ca o copie, atât declarația expertului cât și punctul de vedere al parchetului fiind concordante sub aceste aspecte. Astfel, Curtea reține că orice copiere a unei informații, a unei înregistrări dintr-

un suport digital într-un alt suport digital se realizează obținând o înregistrare cu același conținut, expertul arătând că ceea ce a împiedicat exprimarea unei concluzii cu un grad mai mare de certitudine nu a fost vreo modificare pe suport.

Expertul a mai arătat că imaginile de pe înregistrare sunt într-o succesiune iar concluzia formulată referitor la discrepanțele dintre cele două suporturi a avut în vedere diferențe între datele proprii ale celor două suporturi optice, diferențe de management, însă a menționat explicit la întrebările instanței că între fișierele existente pe cele două suporturi optice nu există nici o diferență, acestea fiind identice, informațiile pe care acestea le cuprind fiind aceleași, ceea ce diferă fiind poziționarea lor pe cele două suporturi. Expertul a mai arătat la fel de explicit faptul că nu a determinat existența nici unei intervenții în raport de metodele pe care le-a folosit.

Curtea apreciază că terminologia este deficitară în materia acestor tipuri de expertize, **însă față de toate explicațiile date în fața Curții în ședință publică, în condiții de contradictorialitate, reținând răspunsurile explicite la întrebările mai puțin tehnice, dar adresate în sensul determinării unei logici generale și juridice, concluziile fără echivoc ale expertului au fost în sensul că asupra suporturilor nu s-a intervenit în nici un mod, desfășurarea este cronologică, nu s-a detectat nici o modificare asupra conținutului celor două suporturi optice, ambele copii, și de aceea neautentice prin raportare la originalul care este practic memoria sistemului informatic, inclusă în acesta și imposibil de exteriorizat în orice formă materială.**

În pofida însă a acestei terminologii, concluziile expertului și declarațiile sale au fost explicite în sensul că înregistrarea audio - video în mediu ambiental din data de 4.11.2009 nu prezintă discontinuități, reflectă cronologic și concordant sunetul și imaginea, relevând caracterul real a ceea ce conține, adică a întâlnirii dintre inculpatul Rebegea și inculpata Pilică și a discuțiilor purtate la acea dată de aceștia.

Referitor la infracțiunile de corupție săvârșite în cazul lui P.F.N..

Inculpatul P.F.N. cercetat în dosarul nr. 57/P/2008 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Ploiești a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv, dosarul fiind înregistrat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.1084/105/2009 și repartizat spre a fi judecat pe fond inculpatului Rebegea Dumitru, care, după ce a menținut succesiv măsura arestării preventive potrivit art. 300 indice 2 Cod procedură penală și a respins cereri de liberare provizorie sub control judiciar sau de înlocuire a măsurii arestării preventive, la termenul din data de 1.10.2009 a dispus înlocuirea măsurii arestării cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea. Împotriva acestei încheieri, parchetul a declarat recurs iar

prin decizia nr. 647/5.10.2009 Curtea de Apel Ploiești, admitând recursul, a casat în parte încheierea, respingând cererea de înlocuire formulată de inculpat, fără a dispune menținerea măsurii arestării preventive, dosarul fiind restituit Tribunalului Prahova, în considerentele deciziei făcându-se mențiunea de a se stabili termen pentru verificarea și menținerea măsurii arestării preventive față de împrejurarea încetării de drept a acestei măsuri la data de 11.10.2009, dată anterioară termenului care fusese acordat în cauză.

Profitând de această împrejurare, inculpatul Rebegea i-a relatat lui Plică despre dosar menționând că poate dispune liberarea în mod definitiv a lui Pârjol, dat fiind că măsura arestării preventive va înceta de drept la data de 11.10.2009, opinia sa fiind în sensul că nu se mai poate pronunța asupra arestării preventive în sensul de a menține această măsură de vreme ce se pronunțase deja în sensul înlocuirii măsurii, fiind practic imposibil de a i se impune de instanța de recurs o altă soluție. Inculpatul s-a prevalat practic de omisiunea judecătorilor de la Curtea de Apel Ploiești, care admitând recursul parchetului, au respins pe fond cererea de înlocuire fără a se pronunța explicit și asupra măsurii arestării preventive în sensul menținerii acesteia, astfel încât, față de data la care se menținuse ultima oară măsura, aceasta ar fi încetat de drept la 11.10.2009. Cei doi inculpați au hotărât să profite de această împrejurare și în pofida opiniei și convingerii probabil sincere, a inculpatului Rebegea, în sensul că singura soluție pe care o putea dispune era aceea de a constata încetată de drept măsura arestării preventive, inculpatul s-a decis să obțină și o sumă importantă de bani pentru un act pe care oricum se hotărâse să îl facă potrivit convingerii sale juridice, aspect care dovedește lipsa totală de scrupule a inculpatului și gravele carențe de orice probitate și profesionalism în exercitarea profesiei.

Inculpata Plică l-a contactat pe Martin Eugen, coinculpat cu Pârjol în acea cauză și interesat de eliberarea acestuia, aspect care i-ar fi redus și propria contribuție și l-ar fi poziționat într-o relație favorabilă față de Pârjol, cunoscut personaj interlop în Târgoviște, și i-a promis acestuia că poate, în termen de o săptămână, să intervină la Tribunal pentru eliberarea acestuia. Pentru a crea acestora impresia de favoare, inculpatul Rebegea i-a solicitat, prin intermediul lui Plică, lui Martin Eugen, să facă demersuri pentru depunerea în numele lui P.N. a unei cereri de constatare a încetării de drept a măsurii arestării preventive, indicându-i și o dată pentru depunerea acesteia și solicitând insistent ca inculpatul Pârjol să refuze orice apărare din oficiu și să ceară ca la judecarea cererii să fie asistat de apărătorii aleși, dând totodată indicații și în sensul ca aceștia să nu se prezinte, strategia sa fiind în sensul de a desemna un apărător din oficiu, căruia să îi acorde termen pentru studierea dosarului după data la care măsura preventivă ar fi încetat de drept, strategie în opinia sa, implacabilă. Rebegea Dumitru a solicitat suma de 20.000 de euro pentru realizarea acestui act și a primit 17.000 de euro, 3.000 fiind păstrați de

inculpata Pilică.

Pilică a luat legătura cu Martin Eugen, care a fost de acord să ofere suma solicitată, inculpata Pilică decizând să predea din această sumă lui Rebegea doar 17.000 de euro pentru eliberarea lui Pârjol, restul de 3.000 de euro să îi păstreze pentru sine, stabilind ca toate detaliile să se realizeze prin intermediul său și al lui Martin Eugen, căruia i-a transmis, după ce a discutat cu Rebegea, toate detaliile. Inculpata Pilică s-a interesat ulterior de dosarul lui Pârjol, dacă se formulase o cerere de constatare a încetării măsurii arestării, martora R.F., grefier arhivar la Tribunalul Prahova confirmându-i că s-a depus o asemenea cerere. Pilică i-a cerut martorei să anunțe doar unul dintre apărători, pe B.C., nu și pe S. M., P. având doi avocați în acea cauză. La aceiași dată, Rebegea Dumitru a contactat-o pe Pilică, căreia i-a reamintit ce trebuia să facă, informând-o totodată și de cererea depusă de parchet în sensul de a se discuta măsura arestării preventive, insistând asupra faptului că apărătorii aleși nu trebuiau să se prezinte și că Pârjol nu dorea alți apărători. După convorbirea purtată cu Rebegea, Pilică l-a contactat pe Martin Eugen pentru detalii, Curtea reținând că suma de 20.000 de euro a fost predată de Martin Eugen lui Pilică la data de 8.10.2009, anterior termenului din 9.10.2009.

La termenul din data de 09.10.2009, ședința de judecată s-a desfășurat potrivit înțelegerii, s-au efectuat referate de către grefier care atestau că apărătorii aleși nu au putut fi contactați, Pârjol a solicitat ca cererea sa să fie judecată doar în prezența acestora, inculpatul Rebegea a desemnat în acest caz un apărător din oficiu și a amânat cauza la termenul din data de 12.10.2009, în pofida cererii scrise a parchetului prin care i se solicita să se pronunțe asupra măsurii preventive înăuntrul termenului de 60 de zile în care această măsură ar fi încetat și în pofida cererii explicite a procurorului de ședință, regăsită în cuprinsul încheierii de ședință de la acel termen, de a se amâna cauza pentru data de 10.10.2009, dat fiind că la 11.10.2009 se producea acest efect al încetării măsurii arestării. Motivând că apărătorul din oficiu trebuie să studieze dosarul, inculpatul Rebegea a amânat cauza pentru data de 12.10.2009, termen la care nu a mai avut decât de constatat că măsura arestării încetase de drept, Pârjol fiind eliberat în aceiași zi de 12.10.2009, aspect pe care Rebegea i l-a comunicat lui Pilică, aceasta la rândul său informându-l pe Martin Eugen.

În aceeași zi, cei doi inculpați s-au întâlnit, Rebegea arătând că locul public în care se aflau nu era potrivit pentru a fi predată suma de bani, inculpatul primind imediat după acea zi, la domiciliul inculpatei Pilică, suma de 9.000 de euro, 8.000 fiind remiși acesteia pentru contribuția la săvârșirea faptei, inculpata Pilică obținând pentru această faptă suma totală de 11.000 euro.

Această situație de fapt a fost reținută de Curte din coroborarea probelor administrate în cauză, declarațiile inculpatei Pilică date în cursul urmăririi

penale, declarațiile inculpatului Martin Eugen, procesele verbale de înregistrare și interceptare a convorbirilor telefonice, înregistrarea ambientală audio video din data de 4.11.2009, declarațiile martorilor, raportul de expertiză criminalistică.

Declarațiile inculpatei Pilică Iosefina din cursul urmăririi penale sunt elocvente și arată că pentru aceleași considerente menționate anterior, referitor la cazul inculpaților Sandu, declarațiile din cursul urmăririi penale vor fi cele reținute de Curte, declarațiile din cursul judecății urmând a fi înlăturate pentru aceleași motive, acestea nefiind susținute de nici o altă probă administrată, explicațiile retractării celor susținute în cursul urmăririi penale nefiind verosimile.

Curtea reține astfel că inculpata a declarat explicit modalitatea în care împreună cu Rebegea a hotărât obținerea de sume de bani față de împrejurarea pe care acesta a constatat-o în cauza privind pe P. și l-a contactat pe Martin Eugen spre a-i solicita acestuia să facă toate demersurile pentru primirea sumei de 20.000 de euro, Curtea constatând că toate susținerile inculpatei sunt confirmate atât de declarațiile lui Martin Eugen, cât și de procesele verbale care cosemnează înregistrările și interceptările convorbirilor telefonice dintre inculpați, toate acestea dovedind în mod exact cronologia evenimentelor, fiecare dintre convorbiri sau întâlniri fiind urmată de efectuarea de fiecare dintre inculpați, în raport de contribuția la actul de justiție pe care fiecare o avea a unei activități specifice. Curtea reține că inculpatul Martin Eugen a confirmat susținerile lui Pilică, acesta menținându-și declarațiile și în cursul judecății. Inculpatul a arătat astfel că a fost contactat de Pilică, aceasta asigurându-l că poate, prin intermediul judecătorului care soluționa cauza, să obțină eliberarea lui Pârjol, de care Martin Eugen era foarte interesat. Martin Eugen era judecat în aceeași cauză, în stare de liberate, Pârjol fiind judecat în stare de arest, convins că la această situație s-a ajuns și prin contribuția lui Martin Eugen, acesta arătând că i s-a insuflat o stare de temere din partea apropiaților lui Pârjol, cunoscut personaj interlop din Târgoviște și că acesta era motivul care l-a determinat să facă toate demersurile necesare spre a obține eliberarea lui Pârjol, de care îi era teamă. Acest inculpat a mai arătat cum s-a decis să îl ajute astfel pe Pârjol și cum după discuția cu Pilică, a obținut suma de bani, a contactat și apropiați de-ai lui Pârjol, pentru a le comunica și acestora demersurile pe care le face, fără a detalia, iar la data de 8.10.2009 s-a întâlnit cu Pilică și i-a înmănat acesteia suma de 20.000 de euro, menținând contactul cu aceasta și după termenul din 9.10.2009, pentru a fi sigur de rezultat, Pilică confirmându-i că la data de 12.10.2009, când judecătorul Rebegea a acordat termen, se va dispune încetarea măsurii, ceea ce s-a întâmplat, interceptările telefonice dintre inculpați confirmând susținerile acestuia, care se coroborează, așa cum arătam cu declarațiile lui Pilică din cursul urmăririi penale.

Martora R., arhivar la Tribunalul Prahova, a confirmat că Pilică s-a interesat de data acordării termenului și dacă dosarul a ajuns și de asemenea a confirmat

împrejurarea că Pilică i-a cerut să nu îl contacteze pe apărătorul ales S., ci doar pe B., martora refuzând, dar având convingerea că Pilică avea anumite interese în acea cauză, fără a fi apărător. Curtea reține –ca și în cazul inculpaților Sandu - că inculpata Pilică nu era avocat în această cauză, și pentru toate motivele anterior dezvoltate arată că susținerile lui Pilică în sensul că acea chitanță nr. 24 din data de 08.10.2009 în valoare de 80.000 de lei nu putea reprezenta în nici un caz încasare de onorariu, pentru toate motive dezvoltate anterior la care Curtea face trimitere.

Martora S. M., apărător al lui P.N.F. a arătat că nu a formulat cerere de încetare a măsurii arestării preventive pentru că nu era interesată să reamintească organelor judiciare această împrejurare, care era în interesul clientului său, acestea putând fi prevenite în sensul remedierii situației dacă s-ar fi formulat expres o asemenea cerere, martora confirmând că avea la data de 9.10.2009 închis telefonul mobil și nu a putut fi astfel contactată, fiind plecată din localitate iar martorul B.C., celălalt apărător, a arătat că i s-a cerut de către Pilică să formuleze cerere de încetare, pe care a formulat-o dar de care ulterior nu s-a mai interesat, Curtea apreciind că explicațiile oferite de acesta asupra modului în care a înțeles să se intereseze de cererea depusă nu pot fi reținute, fiind inexplicabilă conduita acestui apărător care, după ce a formulat o asemenea cerere, extrem de importantă și favorabilă clientului său, să nu se intereseze de termenul acordat pentru judecarea sa, să nu se prezinte la judecarea cererii, deși era evident că putea duce la eliberarea inculpatului. Curtea reține de altfel că față de acest avocat cercetările s-au disjuns și în raport de această împrejurare se abține la a mai formula alte aprecieri.

Referitor la aceiași faptă, Curtea reține că declarațiile martorilor Ș. V. și P.F.N. prin care aceștia arată că nu au nici o cunoștință de plata vreunei sume de bani de către Martin Eugen pentru eliberarea lui Pârjol nu pot fi reținute, pe de o parte fiind evident că sunt date pro causa, declarații contrare ducând la acuzații asupra propriilor persoane și pe de altă parte, Curtea constată că nici Martin Eugen nici Pilică Iosefina nu au arătat că ar fi discutat explicit cu vreunul dintre aceștia asupra detaliilor de procedură care ar fi dus la eliberarea lui Pârjol, fapta de corupție fiind dovedită de declarațiile celor doi inculpați și interceptări, acestea fiind suficient de elocvente și explicite în sensul dovedirii vinovăției inculpaților.

Din procesul verbal privind înregistrarea ambientală audio video din data de 4.11.2009, despre a cărei veridicitate Curtea nu mai face vorbire, reținerea acesteia în ansamblul probator având la bază aceleași considerente ca cele menționate anterior, rezultă că inculpatul Rebegea a atras atenția lui Pilică, într-un limbaj destul de eliptic, codat, e adevărat, asupra, pe de o parte a datei la care va dispune termen și asupra certitudinii rezultatului, acela de încetare de drept a măsurii arestării preventive a lui P., și pe de altă parte, asupra altor două împrejurări

esențiale, atrăgându-i atenția acestuia să se formuleze cerere de încetare și inculpatul P. să solicite insistent ca cererea să fie judecată doar în prezența apărătorilor săi, refuzând apărător din oficiu iar apărătorii aleși să nu se prezinte, pentru a putea dispune amânarea cauzei. Exact după indicațiile acestuia s-a desfășurat ședința de judecată, toate aceste aspecte rezultând din convorbirile inculpaților și din înregistrarea ambientală, Curtea reținând sintagmele utilizate de inculpat în cuprinsul interceptărilor care, concordant cu toate activitățile desfășurate cronologic ulterior, fac dovada realității celor susținute atât de inculpata Pilică cât și a susținerilor inculpatului Martin Eugen.

Susținerile inculpatului Rebegea referitoare la legalitatea măsurii dispuse în cauza privind pe P. N.e nu au, în opinia Curții, relevanță asupra infracțiunilor săvârșite de inculpat, însă Curtea reamintește acestuia că într-adevăr, decizia instanței de control judiciar asupra măsurilor preventive nu constituie, nici în opinia Curții, autoritate de lucru judecat, aspect în raport de care Curtea apreciază că inculpatul putea și chiar trebuia, indiscutabil să își mențină punctul de vedere asupra măsurii dispuse, atâta vreme cât a apreciat că soluția de înlocuire a măsurii arestării preventive era aceea care se impunea în cauză, față de schimbarea temeiurilor avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, însă o conduită corectă și legală, sau cel puțin una care să înlăture orice suspiciune, mai ales în contextul dat, în care Curtea de Apel a atras atenția asupra necesității discutării măsurii și parchetul a formulat cerere de acordare a unui termen până la data la care măsura ar fi încetat de drept, ar fi impus inculpatului amânarea cauzei, în contextul în care Pârjol a solicitat judecarea în prezența apărătorilor aleși, pentru un termen înăuntrul celui la care ar fi încetat măsura. Inculpatul putea acorda termen a doua zi, la data de 10.10.2009, respectând și textul prev. de art. 171 indice 1 cu privire la acordarea unui termen suficient pentru apărătorul desemnat din oficiu și măsura putea fi discutată la acel termen, textul invocat de inculpat în sensul că trebuia acordat termen apărătorului de 3 zile nefiind corect citat, acel termen de 3 zile fiind avut în vedere de legiuitor doar în cazul în care începuseră dezbaterile și apărătorul ales nu s-ar fi prezentat, ceea ce nu a fost cazul în speță, un termen de 24 de ore acordat apărătorului din oficiu era suficient pentru discutarea doar a măsurii arestării preventive.

Desigur Curtea are în vedere o conduită a unui magistrat care și-ar fi exercitat atribuțiile cu bună credință, ceea ce nu este cazul inculpatului Rebegea, căruia, se înțelege nu i se impută soluția dispusă, care putea fi exact aceeași și care probabil, dacă dosarul nu ar fi fost trimis imediat Curții de Apel pentru judecarea recursului declarat de parchet, ar fi dus la același rezultat, adică la încetarea de drept a măsurii arestării preventive, ci modul în care acesta a înțeles să procedeze, ignorând în primul rând legea, care impunea ca măsura arestării preventive să se judece înăuntrul termenului până la care ar fi

încetat, cât și cererea Curții de Apel Ploiești în același sens și cererea procurorului de ședință și cererea scrisă a Parchetului, toate în același sens, aspecte care dovedesc fără echivoc că magistratul a urmărit nu doar pronunțarea acelei soluții, firească și în opinia Curții, dar mai ales siguranța inculpatului că măsura să fie încetată de drept, nefiind convins că judecarea cererii în termen nu ar fi putut duce la judecarea inclusiv a recursului în chiar ziua în care măsura ar fi încetat, cu consecința posibilității menținerii acesteia, rezultat puțin posibil a se fi întâmplat, dar pentru siguranța și certitudinea soluției, inculpatul Rebegea a preferat ignorarea legii, cu asumarea consecințelor măcar disciplinare, dacă nu chiar penale. Inculpatul nu își putea permite nici cea mai vagă incertitudine tocmai față de promisiunea fermă a rezultatului promis, adică eliberarea lui Pârjol și pentru că primise o sumă de bani consistentă pentru acest rezultat.

Curtea nu poate reține în acest context susținerile inculpatului prin care a încercat să își justifice hotărârea, susțineri în sensul că față de situația creată a consultat colectivul de judecători, aspecte într-adevăr confirmate de martorii judecători audiați, având în vedere pe de o parte că existau –așa cum am arătat - remedii procesuale ale situației create, chiar cu consecința la fel de gravă a încetării măsurii preventive - și pe de altă parte, inculpatul a urmărit în acest mod să își justifice astfel măsura atât față de colegi cât și eventual față de consecințele mai grave, inclusiv penale ale conduitei sale.

Curtea reamintește în acest context, desigur fără relevanță în cauză, că și în judecarea prezentei cauze a existat un astfel de moment creat de această dată de omisiunea nu a Curții de Apel Ploiești, ci chiar a Înaltei Curți, care fără a se pronunța asupra menținerii măsurii arestării preventive a inculpatului Rebegea, admitând recursul parchetului împotriva încheierii prin care s-a admis cererea de liberare provizorie sub control judiciar dispusă, a obligat această Curte a acorda un alt termen și a discuta din nou măsura preventivă, deși aceasta fusese discutată înăuntrul termenului legal și Curtea nu își putea schimba opinia, fundamentată și motivată, conduita Curții fiind în acest caz aceea de a acorda termen de îndată și, menținând liberarea provizorie, să se pronunțe explicit și asupra arestării preventive, desigur printr-un artificiu juridic, ca soluție dispusă expres asupra solicitării parchetului de a se menține măsura, pentru ca Înalta Curte să se pronunțe de asemenea explicit și asupra menținerii măsurii arestării preventive, dacă ar fi apreciat că se impune, și nu doar asupra cererii de liberare, deși, ca și în cazul instrumentat de inculpatul Rebegea, instanța de recurs a omis a se pronunța și asupra acestui aspect cu care fusese investită, recursul parchetului vizând ambele soluții. Curtea nu a reamintit această împrejurare decât pentru a exemplifica un remediu procesual pe care și inculpatul Rebegea îl putea aplica dacă, desigur, ar fi fost de bună credință, cu amendamentul că timpul scurt - rămas în acea cauză - ar fi putut determina

aceiași rezultat, eliberarea lui Pârjol prin încetarea de drept a măsurii arestării preventive.

Față de toate acestea, Curtea apreciază că faptele de luare de mită, respectiv complicitate la luare de mită, dare de mită și complicitate la dare de mită reținute în sarcina celor 5 inculpați au fost dovedite, probele administrate în cauză făcând dovada, dincolo de orice îndoială că inculpații sunt vinovați.

În ceea ce privește susținerile apărătorului inculpatului Rebegea Dumitru cu privire la nelegalitatea urmăririi penale sub toate aspectele invocate, Curtea apreciază că acestea nu pot fi reținute, Curtea reținând pe de o parte că acestea apar ca fiind cel puțin surprinzătoare față de momentul procesual în care au fost invocate, aceste aspecte putând fi invocate după sesizarea instanței de judecată, anterior debutului cercetării judecătorești, de vreme ce au vizat trimiterea cauzei la Parchet pentru refacerea urmăririi penale, Curtea apreciind că măcar faptul în sine al momentului în care au fost invocate poate duce la concluzia că nici apărarea nu crede în aceste argumente.

Curtea nu poate să nu constate pe de altă parte că aceste susțineri formulate pentru prima dată cu ocazia dezbaterilor pe fondul cauzei, după terminarea cercetării judecătorești, sunt surprinzătoare cu atât mai mult cu cât aceste argumente formulate de apărare au constituit baza concluziilor formulate la momentul dezbaterilor. Trecând peste aceste observații, Curtea constată că nici una dintre susținerile apărării nu poate fi reținută, în această cauză fiind respectate toate dispozițiile legale procedurale.

Referitor la susținerile apărării în ceea ce privește nulitatea urmăririi penale determinată de faptul că sesizarea din oficiu din data de 10 august 2009 s-a realizat printr-un proces-verbal în care sunt menționate care sunt actele ce stau la baza sesizării, Curtea arată că această sesizare din oficiu îndeplinește condițiile prev. de lege, textul prev. de art. 221 limitându-se la a arăta că atunci când organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunț ori se sesizează din oficiu când află pe orice cale că s-a săvârșit o infracțiune, în acest din urmă caz încheind un proces verbal în acest sens, procesul verbal la care se face trimitere îndeplinind aceste condiții. **Susținerile apărării în sensul că nu rezultă care este conotația juridică dată acelor copii ale interceptărilor telefonice și cum au ajuns acestea de la Judecătoria Ploiești la DNA sunt nerelevante**, textele în cauză neimpunând alte condiții care să nu fi fost respectate în cauză, apărarea adăugând la lege condiții pe care legea însăși nu le impune, Curtea arătând pe de altă parte că această susținere nu are nici o legătură cu modul în care ulterior, la data de 4.11.2009, s-a dispus începerea urmăririi penale față de inculpat prin rezoluția D.N.A.

În ceea ce privește susținerile în sensul că actele premergătoare au fost efectuate de persoane necompetente atâta vreme cât sesizarea inițială privea o infracțiune prev. de 257 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, iar singura persoană care putea efectua astfel de acte este procurorul, Curtea arată, așa cum și apărarea a menționat, că ofițerii de poliție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și ofițerii de poliție judiciară din cadrul DNA pot efectua astfel de acte, în condițiile în care sunt desemnați de procuror în conformitate cu dispozițiile legale, or, prin ordonanța din data de 11 august 2009 procurorul a desemnat ca ofițerii de poliție judiciară să efectueze anumite acte, fiind îndeplinite condițiile legale. Susținerile apărării în sensul că nu sunt complinite prevederile art. 203 privind delegarea întrucât nu se face referire la fapte și persoane cu privire la care se efectuau aceste acte nu pot fi reținute, apărarea însăși arătând că în cuprinsul ordonanței se menționează expres dosarul de urmărire penală nr. 207/P/2009 în care se efectuau cercetări, susținerile în sensul că trebuia ca ordonanța să cuprindă numele persoanei la care se referă și fapta pentru care se efectuează nefiind menționate în disp. alin. 2 art.203, ordonanța cuprinzând toate mențiunile obligatorii prevăzute de lege.

Curtea arată că și în măsura în care aceste susțineri ar fi fost reale, sancțiunea nerespectării disp. invocate nu ar fi atras nulitatea absolută, așa cum a invocat apărarea, ci cel mult nulitatea relativă, iar în contextul în care inculpatul nu a dovedit nici o vătămare prin acele „nelegalități”, sancțiunea având ca rațiune nerespectarea, în esență, a dreptului la apărare, pe care inculpatul l-a exercitat efectiv și concret sub toate aspectele sale, nu le putea invoca, iar referitor la momentul până la care acestea ar fi putut fi invocate, Curtea arată că a fost demult depășit, disp. art. 197 alin. 4 Cod procedură penală prevăzând că motivele de nulitate relativă pot fi invocate la termenul de judecată la care se efectuează actul cu nerespectarea dispozițiilor legale, sau primul termen cu procedura legal îndeplinită dacă partea a lipsit, or, în cauza de față, aceste pretinse nelegalități vizau urmărirea penală, iar dacă nu au fost invocate la parchet, puteau fi invocate în fața instanței până la primul termen de judecată sau în orice caz până la citirea acului de sesizare.

Referitor la susținerile privind încălcarea prevederilor art. 224 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, în sensul că notele, rapoartele și procesele – verbale sunt întocmite de lucrători din cadrul DGIPI, instituție care nu este organ de urmărire penală, procurorul neavând temei legal să delege o astfel de instituție să efectueze astfel de acte într-o cauză penală decât conform art. 10 alin. 3 și 4 din Ordonanța nr. 43/2000, cu o autorizație scrisă, ceea ce nu există în prezentul dosar, Curtea arată că toate actele premergătoare efectuate în prezenta cauză respectă dispozițiile legale atât sub aspectul organelor care le-au întocmit cât și sub aspectul modalității concrete în care au fost întocmite, al procedurilor prevăzute de lege la

încheierea lor, Curtea reținând că acele note sau procese verbale întocmite de DGIPI au respectat dispozițiile legale, iar toate interceptările și înregistrările convorbirilor purtate de inculpați de la posturile telefonice utilizate precum și a celor ambientale au fost realizate de organele abilitate în acest sens pe baza autorizațiilor emise în condiții legale de Curtea de Apel și Tribunalul București. **Curtea reamintește în acest context și dispozițiile art. 14 din OUG 43/2002, potrivit cărora serviciile și organele specializate, la cererea DNA culeg și prelucrează informații, DGIPI fiind un astfel de serviciu specializat, interpretarea acestor informații puse la dispoziție fiind atributul exclusiv al procurorului sau al instanței de judecată, astfel încât susținerile sub acest aspect nu pot fi reținute.**

Curtea mai arată că toate aceste acte premergătoare au fost ulterior consemnate în procese verbale de către procurorul de la DNA, Curtea reamintind că după sesizarea din oficiu invocată și anterior de apărare, din data de 10.08.2009, au fost întocmite procese verbale de sesizare din oficiu cu referire explicită la faptele de corupție săvârșite de inculpații Rebegea Dumitru și Pilică Iosefina, de către procurorii DNA la datele de 5.10.2009 și 12.10.2009 pe baza rapoartelor și notelor întocmite de către Ministerul Administrației și Internelor – Direcția Generală de Informații și Protecție Internă, care este organ desemnat și competent să efectueze aceste supravegheri operative asupra persoanelor cu privire la care se efectuează cercetări de către DNA pe baza autorizațiilor emise către instanțele de judecată în condițiile legii, în cauza de față fiind îndeplinite aceste cerințe legale. **Toate autorizațiile date sunt în concordanță cu dispozițiile legale, DGIPI este organul judiciar care poate realiza aceste note de supraveghere prin Diviziunea Tehnică și Supravegheri Operative, aceste înregistrări audio video constituind mijloace de probă în accepțiunea art. 64, procesele verbale încheiate pe baza lor îndeplinind cerințele art. 91 Cod procedură penală.**

Referitor la susținerile privind nelegalitatea și netemeinicia interceptărilor față de împrejurarea că acestea au fost date fără a se începe urmărirea penală, pe de o parte, iar pe de altă parte acestea au fost dispuse fără a fi necesar, Curtea arată că nici aceste susțineri nu pot fi reținute, fiind dispuse de persoanele competente a le dispune conform dispozițiilor legale, președinte instanței sau judecătorul desemnat de acesta, în cazurile la care s-a referit apărarea cu privire la autorizațiile date în lunile septembrie și august acestea fiind date de vicepreședintele, respectiv președintele Tribunalului București și de vicepreședinții Curții de Apel București, persoane desemnate potrivit Regulamentelor instanțelor, susținerea apărării fiind nefundamentată decât de propriile convingeri probabil, ale celor susținute, neînțelegându-se dacă apărătorul inculpatului deține date referitoare la imposibilitatea vicepreședinților Curții și

respectiv Tribunalului București de a dispune autorizații de interceptare de vreme ce aceste persoane sunt desemnate de către președinții instanțelor în condițiile legii și ale regulamentelor. Referitor la netemeinicia interceptărilor, Curtea constată că aceasta a fost invocată fără a fi susținută de argumente, Curtea apreciind că aceste interceptări au fost absolut temeinice și extrem de eficiente în cauza de față, față de modalitatea ocultă de săvârșire a faptelor de către inculpați, persoane avizate și conștiente de necesitatea ascunderii oricăror cuvinte explicite sau acte și fapte vizibile.

Referitor la susținerea privind încălcarea prevederilor art.91/2 Cod procedură penală, în sensul că interceptarea nu a fost făcută de organul care avea competență în speța de față, respectiv procuror, ci de ofițeri de poliție judiciară din cadrul DNA, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, prin ordonanța din data de 3.11.2009 procurorul DNA a delegat ofițeri de poliție judiciară din cadrul DNA – Serviciul Tehnic pentru vederea redarea convorbirilor efectuate în baza tuturor autorizațiilor emise, fiind respectate astfel atât dispozițiile referitoare la persoanele care efectuează interceptările, cât și a celor privind delegarea persoanelor care pot reda aceste convorbiri.

Cu privire la susținerea referitoare la faptul că procesele – verbale de redare a interceptărilor nu sunt întocmite conform prevederilor art. 91/3 Cod procedură penală, în sensul că nu poartă certificarea procurorului care efectuează urmărirea penală sau care o supraveghează, Curtea constată că toate aceste procese verbale respectă disp. art. 91/3 Cod procedură penală, așa după cum se poate constata lecturându-le, primele pagini ale acestor procese verbale purtând aceste mențiuni privind certificarea lor de către procuror.

Referitor la susținerile privind nelegalitatea înregistrării ambientale din data de 4 noiembrie 2009, susțineri la care s-a raliat și apărătorul inculpatei Pilică, în sensul că acea înregistrare nu putea fi făcută de Pilică Iosefina, care nu este organ de urmărire penală și nu are statut de colaborator al acestei instituții, Curtea arată că nu a fost încălcată nici o dispoziție legală, neexistând vreun text de lege care să impună ca persoana care participă la efectuarea unei înregistrări să își dea acordul în mod explicit sau să se condiționeze posibilitatea folosirii, în cadrul interceptărilor și înregistrărilor, a unei persoane în raport de vreo calitate a sa în acea cauză sau de lipsa vreunei calități în acea cauză, astfel încât nu pot fi reținute aceste susțineri, iar referitor la toate celelalte aspecte privind valoarea probantă a probei privind înregistrarea ambientală din data de 4.11.2009, Curtea face trimitere la analiza acesteia anterioară.

În același context al susținerilor referitoare la nulitatea urmăririi penale față de sesizările din oficiu pentru inculpații Rebegea și Pilică din datele de 5 și 12 octombrie 2009, care nu se impuneau față de netemeinicia acordării autorizațiilor de interceptare, Curtea reamintește că a înlăturat și susținerile

referitoare la netemeinicia autorizațiilor de interceptare și pe de altă parte apreciază că la încheierea proceselor verbale de sesizare din oficiu s-au respectat toate dispozițiile legale, față de cele constatate de procuror, acesta a apreciat că se impune sesizarea din oficiu, existând datele necesare și suficiente care să ateste săvârșirea faptelor.

În fine, pentru a înlătura orice posibilă altă solicitare în sensul aprecierii ca nelegale a interceptărilor, Curtea reamintește de asemenea în acest context, al aprecierii asupra legalității autorizațiilor și interceptărilor raportat la momentul în care acestea au fost efectuate că nici prin decizia Curții Constituționale nr. 962/25.06.2009, invocată de apărătorul inculpatei Pilică, nu s-a statuat că interceptările efectuate înainte de începerea urmăririi penale sunt nelegale, Curtea Constituțională respingând excepția de neconstituționalitate a disp. art. 91/1 Cod procedură penală ca nefondată, iar considerentele deciziei nu pot avea un caracter obligatoriu în lipsa unei dispoziții exprese, neputându-se modifica practica instanțelor judecătorești, constantă în sensul că interceptările efectuate în temeiul art. 91/1 Cod procedură penală înainte de începerea urmăririi penale, sunt legale.

Fără a intra aici în discuții suplimentare, Curtea se limitează la a arăta că independent de considerentele Curții Constituționale exprimate în decizia amintită, aceasta nu își poate extinde competența, neputând deveni legiuitor pozitiv, singurul care poate modifica dispozițiile legale fiind organul legislativ. Instanța de control constituțional critică, în considerentele deciziei modalitatea în care este reglementată proba cu înregistrările audio video, însă Curtea arată că dincolo de aceste aprecieri, Curtea Constituțională nu poate schimba aceste dispoziții, pe care, prin dispozitivul deciziei le-a declarat concordante cu legea fundamentală, **în nici o dispoziție legală în vigoare nefiind prevăzută puterea de lucru judecat a considerentelor deciziei Curții Constituționale, deciziile acesteia fiind doar definitive și obligatorii, Curtea reamintind că aceste decizii nu pot avea autoritate de lucru judecat față de împrejurarea că instanța de contencios constituțional nu desfășoară activitate de judecată, justiția înfăptuindu-se doar prin Înalta Curte de Casație și Justiție și instanțele judecătorești.**

Curtea reamintește că în acest sens este și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a statuat în mai multe decizii de speță (d.p.10/7.01.2008, d.p.2521/1.07.2009) că art. 91/1 și 91/2 Cod procedură penală stabilesc în mod strict condițiile legale de realizare a interceptărilor și înregistrărilor audio-video, legalitatea acestora nefiind condiționată de începerea urmăririi penale, putând fi autorizate și în faza actelor premergătoare. Necesitatea efectuării interceptărilor telefonice poate apărea și în situația când există date cu privire la pregătirea săvârșirii unei infracțiuni, ipoteză ce exclude în mod logic posibilitatea începerii

urmăririi penale, chiar și in rem, condiții în care orice altă concluzie ar fi doar illogică și ar conduce la soluții absurde.

Referitor la aceleași aspecte vizând legalitatea probelor, Curtea nu poate reține nici susținerile apărării inculpatei Pilică în sensul că aceasta a fost obligată de Parchet să dea declarațiile în cursul urmăririi penale deoarece era șantajabilă, denunțul acesteia fiind obținut nelegal, Curtea constatând că această susținere nu a fost dovedită prin nici o probă administrată, pentru toate motivele pe care Curtea le-a menționat anterior, revenirile inculpatei Pilică ulterioare în care aceasta a explicat schimbarea de atitudine și sensul declarațiilor date în cursul urmăririi penale nefiind susținute, Curtea făcând trimitere la analiza declarațiilor acestei inculpate efectuată anterior, teoria agentului provocator, la care apărătorul inculpatei a făcut trimitere nefiind în vreun fel incidentă în cauză. Pentru a fi incidentă teza agentului provocator, cu consecința nelegalității probelor efectuate în cursul urmăririi penale, este necesar a se constata o acțiune de determinare a unei persoane de a săvârși infracțiunea în scopul obținerii unei probe iar această determinare să fi avut ca urmare decizia inculpatului de a săvârși sau continua activitatea infracțională, ceea ce nu este cazul în cauza de față, inculpații, atât Pilică cât și Rebegea săvârșind faptele infracționale în perioada lunilor iulie-octombrie 2009, anterior datei la care se pretinde de către inculpată că s-ar fi exercitat provocarea, respectiv 4.11.2009, presiuni care nu s-au dovedit de altfel în nici un fel.

De asemenea, susținerile aceleiași inculpate în sensul că nu a efectuat nici un denunț la DNA și că ceea ce s-a întâmplat a fost practic „un interviu”, nefiind nici consemnat ca atare într-un proces verbal, nu pot fi apreciate ca un denunț nelegal, nici Parchetul în actul de sesizare necalificând declarațiile inculpatei Pilică drept denunț, neputându-se reține așadar că sesizarea ar fi nelegală din acest considerent.

În drept, fapta inculpatului Rebegea Dumitru, care în calitate de judecător la Tribunalul Prahova, a pretins prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina, avocat în Baroul Prahova, suma de 25.000 de euro și a acceptat promisiunea oferirii sumei de 3000 de euro de la inculpații S.I. și S.Z. iar din folosul pretins a primit în perioada iulie-octombrie 2009, prin intermediul aceluiași complice, în două tranșe, suma totală de 21.000 de euro, în scopul facilitării punerii în libertate a inculpatului S.Z., cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, dosar aflat pe rolul Judecătoria Ploiești pentru judecarea fondului cauzei întrunește atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin. 2 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Fapta aceluiași inculpat care în cursul lunii octombrie 2009, în calitatea sa

de judecător la Tribunalul Prahova, a pretins prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina, avocat în Baroul Prahova, suma de 20.000 de euro de la inculpatul Martin Eugen iar în cursul aceleiași luni, din folosul pretins a primit prin intermediul aceleiași complice, suma de 9.000 de euro, în scopul facilitării punerii în libertate a inculpatului P.F.N. cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 57/P/2008 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Ploiești, aflat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.1084/105/2009, facilitând astfel punerea în libertate a inculpatului P.F.N. întrunește atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin. 2 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Referitor la reținerea alin. 2 al art. 254 Cod penal, Curtea reamintește că în lipsa unei definiții legale, sintagma “ funcționar cu atribuții de control” trebuie interpretată conform sensului uzual al termenilor. Activitatea de control constituie o activitate complexă de verificare și analiză a unor situații sau sectoare, în vederea urmăririi evoluției acestora care implică și propunerea sau luarea de eventuale măsuri de remediere, nu doar surprinderea, constatarea sau împiedicarea unor acte de nerespectare a regulilor impuse de bunul mers al unui anume segment de activitate, și care se desfășoară pentru moment sau periodic în baza unor sarcini și atribuții concrete, menționate expres în fișa postului sau în lege, iar împrejurarea că inculpatul Rebegea era, la data săvârșirii faptelor judecătorești la Tribunalul Prahova, activitatea sa constituind-o judecarea infracțiunilor date în competența de primă instanță a tribunalului potrivit art. 27 punct 1, respectiv judecarea recursurilor în cazurile prev. de art. 27 punct 3 Cod procedură penală aspecte care atrag forma calificată prev. de art. 254 alin. 2 Cod penal, chiar dacă la momentul pretinderii și primirii sumelor de bani cu titlu de mită acesta exercita atribuții care nu implicau activitatea de control.

Curtea nu poate reține susținerile apărătorului inculpatului Rebegea în sensul că nu este incident alin. 2 al art. 254 rap la art. 6 din Legea nr. 78/2000 dat fiind faptul că inculpatul nu s-a folosit de calitatea de președinte de secție penală la săvârșirea pretinselor fapte de corupție pentru că pe de o parte, nu aceasta este rațiunea care atrage incidența alin. 2, deși și procurorul de ședință a apreciat în acest sens și în actul de sesizare se reține în același sens alin. 2, și pe de altă parte, chiar admitând că aceasta ar fi rațiunea pentru care s-ar reține de Curte alin. 2, reamintim că această calificare a faptei este atrasă în sine de calitatea de președinte de secție, cu atribuții de control, pe care o are o persoană investită cu o astfel de funcție, independent de împrejurarea că s-ar fi folosit de această funcție la săvârșirea faptei. Așadar, chiar dacă fapta nu este săvârșită de un inculpat prevalându-se de calitatea de funcționar cu atribuții de control dar inculpatul are asemenea atribuții, se reține acest alin. 2, funcția deținută permițând inculpatului să săvârșescă fapta în condiții de mai multă

siguranță și având certitudinea că nu poate fi descoperit sau poate fi descoperit mai greu de vreme ce este el însuși cel care deține atribuțiile de control, aceasta fiind rațiunea care impune reținerea acestui aliniat.

Curtea apreciază însă că dincolo de această împrejurare, în cauza de față se impune reținerea circumstanței agravante a alin. 2 art. 254 Cod penal doar în virtutea calității de judecător deținută de inculpat, practica judiciară, cu care Curtea este în acord, fiind în sensul de a considera că judecătorul este o persoană care are, în virtutea legii și a atribuțiilor sale de serviciu, atribuții de control a activității unor alte persoane, în principiu acesta verificând concordanța cu legea a actelor publice sau private încheiate între persoane private sau instituții publice și persoane private, aspect în raport de care, reținând această specificitate a funcției de judecător, Curtea apreciază că acesta este un funcționar cu atribuții de control, verificând legalitatea actelor încheiate de alte persoane, în cauza de față inculpatul verificând chiar legalitatea unor hotărâri judecătorești pronunțate de instanța inferioară, inculpatul exercitându-și atribuțiile la o instanță care funcționează și ca instanță de recurs, una dintre faptele din cauză fiind săvârșită chiar în acest context, inculpatul soluționând recursul în cauza privind-l pe S.Z..

Referitor la reținerea formei simple a infracțiunilor de luare de mită, complicitate la luare de mită, dare de mită și complicitate la dare de mită în cazul dosarului privind-l pe S.Z., Curtea apreciază că aceasta este corect reținută în actul de sesizare, având în vedere că infracțiunile, atât cea de luare de mită în cazul inculpatului Rebegea, complicitatea la luare de mită, în cazul inculpatei Pilică Iosefina, cât și darea de mită, respectiv complicitatea la dare de mită în cazul inculpaților Sandu au fost săvârșite de inculpați în realizarea aceluiași rezultat, eliberarea lui S.Z. și chiar dacă se rețin mai multe modalități alternative ale elementului material al laturii obiective, respectiv pretinderea, acceptarea de promisiuni, primirea, respectiv darea de sume de bani sau alte foloase aceste aspecte nu sunt de natură să afecteze unitatea infracțională, în contextul în care toate activitățile realizate de inculpați au urmărit un rezultat unic, acela de eliberare a inculpatului S.Z., iar acesta s-a realizat prin îndeplinirea de către inculpatul Rebegea Dumitru a unui act, care intră în atribuțiile sale de serviciu, contrar prevederilor legale, contra unei sume de bani.

Deși sumele de bani au fost pretinse, primite și oferite în mai multe tranșe, pe o perioadă mai mare de timp, se menține unitatea infracțională deoarece în cazul infracțiunilor de luare/dare de mită, legiuitorul a pus pe același plan activități care constituie un început de executare cu fapta în formă consumată, astfel încât infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul săvârșirii acțiunii sau inacțiunii incriminate, adică în momentul pretinderii sau al acceptării sau nerespingerii promisiunii de foloase necuvenite. Orice activitate ulterioară momentului consumării nu are influență asupra existenței infracțiunii sau caracterului unitar al acesteia, iar împrejurarea că banii au fost oferți/primiți în

mai multe rânduri, suma nefiind predată în totalitate la momentul inițial deși viza același scop, urmărit atât de mituitor cât și de cel mituit, respectiv aceleași atribuții de serviciu ale inculpatului Rebegea Dumitru, nu este de natură să afecteze unitatea infracțională.

Curtea apreciază că nu se impunea în cauză reținerea și a alin. 1 al art. 254 Cod penal dat fiind că modul în care este sancționată infracțiunea prev. de alin. 2 face trimitere explicită la alin. 1 astfel încât reținerea formei simple a infracțiunii în acest caz nu se mai impunea, opinia Curții fiind în sensul că la încadrarea juridică a infracțiunilor, în general, reținerea formei calificate implică întotdeauna și reținerea formei simple, care definește practic infracțiunea, toate celelalte norme care sancționează formele agravate sau calificate fiind norme de trimitere la forma simplă, însă în cauza de față, dată fiind trimiterea explicită pe care însuși textul sancționator de la alin. 2 o face către alin. 1, menționându-se expres că faptele de la alin. 1 dacă sunt săvârșite de funcționari cu atribuții de control, se pedepsesc, apreciază că este suficientă reținerea disp. alin. 2 ale art. 254 Cod penal.

Fapta inculpatei Pilică Viorica Iosefina, care, în calitatea sa de avocat în cadrul Baroului Prahova, în cursul lunii septembrie 2009, l-a ajutat pe inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, să pretindă suma de 25.000 de euro și să accepte promisiunea oferirii sumei de 3.000 de euro de la S.I. și S.Z. iar în perioada iulie - octombrie 2009 l-a ajutat pe același inculpat să primească în două tranșe suma de 21.000 de euro pentru facilitarea punerii în libertate a lui S.Z. cercetat la acea dată în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, dosar aflat pe rolul Judecătoriei Ploiești pentru judecarea fondului cauzei, întrunește atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la luare de mită prev. de art. 26 rap. la art.254 alin. 2 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Fapta aceleiași inculpate care în cursul lunii octombrie 2009, l-a ajutat pe inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, să pretindă de la inculpatul Martin Eugen suma de 20.000 de euro precum și să primească suma de 9.000 de euro pentru a dispune punerea în libertate a lui P.F.N., cercetat la acea dată în stare de arest preventiv în dosarul nr. 57/P/2008 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Ploiești, aflat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.1084/105/2009, întrunește atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la luare de mită prev. de art. 26 rap. la art.254 alin. 2 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

În ceea ce o privește pe inculpata Pilică, Curtea reține de asemenea că încadrarea juridică a acesteia este corectă față de împrejurarea că această

inculpată nu are calitatea de funcționar cu atribuții de control, iar infracțiunea a fost săvârșită de aceasta în forma complicității.

Fapta inculpatei S.I. care în cursul lunii septembrie 2009, pe fondul pretinderii de către inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina a sumei de 25.000 de euro pentru facilitarea punerii în libertate a inculpatului S.Z., care la acea dată era cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, aflat pe rolul Judecătoria Ploiești pentru judecarea fondului cauzei, a oferit aceluiași inculpat suma de 3.000 de euro iar în perioada iulie-octombrie 2009 a remis în 3 tranșe inculpatei Pilică Viorica Iosefina suma totală de 28.000 de euro, folosul fiind destinat, cu titlu de mită, judecătorului Rebegea Dumitru întrunește atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită prev. de art. 255 alin. 2 rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Fapta inculpatului S.Z. care în cursul lunii septembrie 2009, pe fondul pretinderii de către inculpatul Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina a sumei de 25.000 de euro pentru facilitarea punerii sale în libertate, la acea dată inculpatul fiind cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 6419/P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, aflat pe rolul Judecătoria Ploiești pentru judecarea fondului cauzei, a ajutat-o pe inculpata S.I. să ofere judecătorului Rebegea Dumitru suma de 3.000 de euro, iar în perioada iulie-octombrie 2009 a ajutat-o pe inculpata S.I. să remită în 3 tranșe inculpatei Pilică Viorica Iosefina suma totală de 28.000 de euro, folosul fiind destinat, cu titlu de mită, judecătorului Rebegea Dumitru întrunește atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de complicitatea la dare de mită prev. de art. 26 rap. la art. 255 alin. 2 rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Fapta inculpatului Martin Eugen care în cursul lunii octombrie 2009 a remis inculpatului Rebegea Dumitru, judecător la Tribunalul Prahova, prin intermediul inculpatei Pilică Viorica Iosefina suma de 20.000 de euro pentru a dispune punerea în libertate a inculpatului P.F.N., cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr. 57/P/2008 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Ploiești, aflat și înregistrat pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.1084/105/2009 întrunește atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită prev. de art. 255 alin. 2 rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

În ceea ce privește infracțiunile de favorizarea infractorului, respectiv complicitate la favorizarea infractorului, pentru care au fost trimiși în judecată inculpații Rebegea Dumitru și Pilică Iosefina Viorica, Curtea apreciază că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni.

Parchetul reține în actul de sesizare că acestea constau în esență în îndeplinirea necorespunzătoare a actelor privitoare la îndatoririle de serviciu și se impune reținerea distinct a infracțiunii de favorizare a infractorului dat fiind că infracțiunile de luare de mită, respectiv complicitate la luarea de mită s-au realizat prin pretinderea și primirea sumelor de bani și acestea ar fi subzistat independent de îndeplinirea actului contrar atribuțiilor de serviciu de către inculpatul Rebegea Dumitru, aspect cu care și Curtea este de acord, însă Curtea apreciază că susținerea DNA - referitoare la faptul că dacă acel act contrar atribuțiilor de serviciu s-a împlinit, se impune reținerea în cauză și a unor alte infracțiuni, chiar dacă prin îndeplinirea acelui act se realizează în egală măsură și luarea de mită - nu poate fi reținută. Curtea apreciază că aceste împrejurări trebuie privite nuanțat, de la caz la caz și de principiu, numai în măsura în care s-ar constata că activitățile ulterioare pretinderii/primirii de bani pentru efectuarea actului ce intră în atribuțiile de serviciu presupun nu doar efectuarea actului în sine, contrar dispozițiilor legale dar și alte activități suplimentare, care presupun desfășurarea și a altor operațiuni, care nu se circumscriu sub nici un aspect vreunei modalități alternative reținută în cadrul infracțiunii de serviciu și prin acele activități se realizează conținutul constitutiv și al unei alte infracțiuni, se poate reține concursul de infracțiuni între infracțiunea de serviciu și infracțiunea distinctă.

În măsura în care însă, nu se realizează de către cel care săvârșește infracțiunea de serviciu decât acele acte care intră și în conținutul constitutiv al infracțiunii de serviciu, nu se poate reține decât acea infracțiune de serviciu, căci aceleași acte materiale nu pot fi sancționate de două ori, odată ca element constitutiv al infracțiunii de serviciu și a doua oară ca o infracțiune distinctă. Dacă, pe de altă parte, infracțiunea de luare de mită s-ar realiza doar în modalitatea pretinderii /primirii de bani fără ca făptuitorul să treacă la îndeplinirea actului, această infracțiune de luare de mită ar exista în forma sa consumată, după cum realizarea mai multora dintre modalitățile alternative nu ar determina reținerea mai multor infracțiuni de luare de mită sau a formei continuate, făptuitorul săvârșind o singură infracțiune, unică, deși a realizat mai multe activități care se circumscriu elementului material, așa cum arătam și anterior, Curtea apreciind că rațiunea este aceeași și în acest caz, de a se reține o singură infracțiune, dacă nu se depășește cadrul conținutului constitutiv al luării de mită.

Curtea apreciază astfel că în cauza de față, în cazul celor doi inculpați, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de favorizarea infractorului, având în vedere că prin eliberarea lui S.Z. și a lui P.N. F. nu au urmărit decât

obținerea de sume de bani în scopul îndeplinirii, contrar dispozițiilor legale, a îndatoririlor de serviciu. Acest rezultat a fost singurul vizat și urmărit și prin natura atribuțiilor de serviciu ale inculpatului Rebegea Dumitru, judecător în materie penală, nu se putea realiza decât în acest mod, al dispunerii prin hotărâre în acest sens.

Procurorul a reținut însă că acest act nelegal este parte a infracțiunii de luare de mită și dat fiind că prin consecințele sale a dus la eliberarea din starea de arest preventiv a unor inculpați, același act întrunește și elementele constitutive ale infracțiunii de favorizare a infractorului. Pentru argumentele arătate mai sus, Curtea apreciază că aceleași acte materiale nu pot fi sancționate de două ori, prin două infracțiuni distincte, deoarece actul material, activitatea infracțională în sine, este același.

Pe de altă parte, Curtea apreciază că nu se poate reține întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de favorizare a infractorului nici prin raportare la obiectele juridice deosebite dintre cele două infracțiuni, luarea de mită vizând relațiile sociale privind exercitarea în mod onest a atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, iar favorizarea infractorului având ca obiect relațiile sociale construite în jurul activității de îndeplinire a justiției. Din modul de săvârșire a faptelor cu atât mai puțin se poate reține că inculpații au urmărit prin activitatea lor îngreunarea îndeplinirii justiției. Susținerile procurorului în sensul că inculpatul Rebegea a urmărit prin activitatea sa de eliberare a celor 2 inculpați îngreunarea actului de justiție prin referirile pe care le face la dosarele în care aceștia erau cercetați, sunt apreciate de Curtea ca nedovedite, fiind doar speculații ale procurorului, din nici un act al dosarului nerezultând că inculpatul Rebegea ar fi avut vreun alt fel de înțelegere cu acești doi inculpați sau vreo legătură care să permită avansarea unei teorii în sensul că acesta a urmărit îngreunarea actului de justiție dat fiind că cei doi inculpați erau cercetați pentru fapte grave și se puteau eventual sustrage de la cercetări. Singurul scop urmărit de inculpatul Rebegea a fost acela de a obține o sumă de bani pentru a îndeplini un act contrar atribuțiilor sale de serviciu, iar această activitate se circumscrie infracțiunii de luare de mită.

Curtea apreciază că faptele inculpaților Rebegea și Pilică nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de favorizare a infractorului nici prin raportare la conținutul constitutiv în sine al infracțiunii astfel cum este acesta definit de art. 264 Cod penal, Curtea reținând că textul sancționează ajutorul dat unui infractor fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii infracțiunii pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii. Curtea constată că și dacă s-ar trece peste considerentele anterior arătate, nu este îndeplinită condiția referitoare la momentul la care textul prev. de art. 264 Cod penal impune acordarea ajutorului, acesta trebuie să intervină fără vreo înțelegere anterioară, or, din probele administrate rezultă că inculpații

au avut o înțelegere înainte ca „ajutorul” să se realizeze, atât inculpatul Rebegea cât și inculpata Pilică stabilind toate detaliile modalității în care S.Z. și Pârjol Nicolae urmau să fie puși în libertate cu mult înainte de producerea acestui rezultat, aspecte reținute și de procuror, astfel încât nu se înțelege care sunt considerentele avute în vedere de DNA pentru a aprecia că sunt întrunite elementele constitutive și ale acestei infracțiuni referitor la cei doi inculpați, toate acestea determinând pronunțarea de către Curte a unei soluții de achitare întemeiată pe disp. art. 11 punct 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) Cod procedură penală față de inculpații Rebegea Dumitru și Pilică Iosefina Viorica sub aspectul săvârșirii infracțiunii de favorizare a infractorului, respectiv complicitate la favorizarea infractorului prev. de art. 264 Cod penal și respectiv art. 26 rap. la art. 264 Cod penal.

La individualizarea pedepselor ce urmează a fi aplicate în cauză, Curtea va ține seama de criteriile de individualizare prev. de art.72 Cod penal, respectiv dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială sau în legile speciale, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorilor și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Curtea reține astfel că inculpatul Rebegea Dumitru a fost judecător din anul 1998 la Judecătoria Ploiești, din data de 1.05.2004 fiind transferat la Tribunalul Prahova, instanță la care își desfășura activitatea și la data săvârșirii faptelor, acesta fiind numit începând cu data de 8.10.2009 în funcția de președinte al Secției penale a Tribunalului Prahova pentru un mandat de 3 ani în baza hotărârii nr. 800 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii. Curtea apreciază că această funcție, de judecător, este una extrem de importantă într-un stat de drept, statul democratic putând funcționa doar dacă are la bază o justiție puternică. Acest aspect este evaluat de Curte în mod deosebit la individualizarea pedepsei pe care o va aplica inculpatului, care nu este așadar un simplu funcționar public, și nu este nici doar parte a uneia dintre cele trei puteri în stat, aspecte care în sine sunt de natură a duce la aplicarea unei sancțiuni severe și exemplare, dar este parte a puterii judecătorești, adică a aceleia care înfăptuiește justiția și în această calitate, în mod deosebit, inculpatului îi era prohibit, cu desăvârșire, să facă orice act care să compromită imaginea justiției. **Este adevărat că în societatea românească imaginea justiției nu este poate una favorabilă, și aceasta nu din cauza inculpatului, însă și prin activitatea infracțională a acestuia, această imagine are în continuare de suferit.** Inculpatul, în calitatea sa de judecător era investit în principal cu atributul înfăptuirii justiției, în cazul său, chiar în materie penală și departe a exercita profesia în concordanță cu legea, acesta s-a prevalat atât de funcția deținută cât și de cunoștințele juridice pe care le avea,

pentru a dobândi sume de bani prin punerea în libertate a unor inculpați, pe care îi judeca în dosarele penale cu care fusese investit.

Inculpatul s-a folosit de autoritatea conferită și în loc să judece potrivit jurământului pe care l-a depus la investirea în funcție, a intervertit puterea de stat în folos propriu înțelegând să obțină sume de bani în acest mod.

Curtea nu analizează aici legalitatea și temeinicia soluțiilor dispuse, care poate erau chiar concordante cu convingerile inculpatului, ci modul în care acesta a înțeles să se prevaleze de puterea de decizie pe care o avea pentru a obține în mod nelegal sume mari de bani, or, exact această conduită dovedește lipsa totală de scrupule și repere morale ale inculpatului. Cel puțin în cazul soluționării dosarului privind-l pe P., acesta se hotărâse, după ce a analizat chestiunea și cu colegi de-ai săi, că singura soluție pe care o putea dispune în acea cauză era aceea de a menține eliberarea față de opinia sa că se schimbaseră temeiurile care au determinat luarea măsurii preventive a lui Pârjol Nicolae, instanța de control judiciar neputând impune propria sa opinie în materia măsurilor preventive, dar față de asemenea împrejurare favorabilă intervenită, și care ar fi înlăturat orice fel de suspiciune față de măsura dispusă inculpatul a căutat persoane dispuse să și plătească sume mari de bani dacă tot urma să-l elibereze pe P.. Pe de altă parte, inculpatul a ajuns prin conduita sa în situația dramatică de a se afla arestat, în boxa acuzaților, în prezenta cauză, în vreme ce P.N. a avut în prezentul dosar calitatea de martor iar inculpatul S.Z., care s-a și prezentat, se afla liber în sala de judecată, fiind cercetat în stare de libertate.

Curtea apreciază că este inadmisibil ca un judecător, prezumat că exercită meseria cu credință în valorile sociale, să aibă asemenea derapaje de la morală. În nici o circumstanță acestuia nu îi este îngăduit să se abată de normele legale și dacă simte că o anumită împrejurare într-o anumită cauză ar fi de natură să îi îngreuească libertatea de conștiință sau voință acesta trebuie să se abțină de a judeca acea cauză, iar dacă apreciază că nu este suficient răsplătit pentru munca pe care o face, are, de asemenea, libertatea de a părăsi profesia. Inculpatul se afla poate în împrejurări care l-au determinat să procedeze astfel, însă chiar așa de ar fi acesta nu le-a invocat, negând constant săvârșirea faptelor, dar, așa cum arătam, nici o împrejurare oricât de deosebită ar fi nu poate constitui o justificare a activității sale. Acestea sunt motive pentru care Curtea apreciază că faptele de corupție săvârșite de judecători sunt mai grave decât faptele de corupție săvârșite de orice altă categorie de funcționari publici, indiferent de apartenența acestora la vreuna dintre puterile executivă sau legislativă dintr-un stat. Judecătorul nu poate încălca legea deoarece este singura persoană dintr-un stat care aplică legea, în forma sa finală, dincolo de celelalte organe judiciare care au alte atribuții judiciare. Activitatea inculpatului a atins multe valori sociale, cea mai importantă în opinia instanței fiind lezarea încrederii în exercițiul autorității de stat exercitate prin puterea judecătorească.

Inculpatul a avut o poziție constant nesinceră pe parcursul procesului penal, și Curtea apreciază că această conduită a avut la bază de asemenea cunoașterea dispozițiilor legale, **inculpatul apreciind că prin lipsa procesului verbal de surprindere a activității infracționale flagrante, nu poate fi învinovățit**, dar dorința de îmbogățire l-a împiedicat să analizeze cu obiectivitate și să evalueze corect situația, **inculpatul știind că vinovăția se analizează într-un proces penal prin analiza tuturor probelor administrate, nu doar prin surprinderea în flagrant, care este de dorit, desigur, dar și prin alte mijloace de probă, așa cum este cazul în cauza de față, toate probele administrate, înregistrările audio-video, declarațiile coinculpaților, toate coroborate, făcând dovada vinovăției sale.**

Acesta s-a prevalat de cunoștințele sale juridice și a încercat să le folosească nu doar pentru a încălca legea dar și pentru a înlătura orice urme ale activității infracționale sau a căuta motivații și justificări ale conduitei sale juridice, neînțelegând că ceea ce i se reproșează nu sunt soluțiile în sine dispuse în acele cauze, ci modul în care a ajuns să le dispună, contrar sau nu convingerilor sale, dar în ambele cazuri contra unor sume de bani. **În pofida probelor evidente de vinovăție inculpatul a încercat să arate că este vorba de o înscenare, fără a justifica în vreun fel care ar fi fost rațiunea unei astfel de înscenări, nerecunoscându-și nici formal faptele, ci doar anumite aspecte care țin de evidență și pe care, fiind înzestrat cu inteligență, nu le-a putut nega, ca de exemplu prietenia cu Pilică, întâlnirile pe care le-au avut în acea perioadă și nu numai, convorbirile telefonice, apariția în imaginile înregistrate, însă conduita sa în ansamblu dovedește Curții că acesta nu a înțeles gravitatea faptelor săvârșite.**

Curtea apreciază ca un element grav și vârsta inculpatului, aspect care odată în plus face să scadă prestigiul justiției și reducerea încrederii opiniei publice în justiție, opina generală fiind în sensul că judecătorii tineri, care nu și-au exercitat meseria în perioada anterioară anilor 1990, sunt în măsură să determine schimbarea mentalităților în ceea ce privește justiția. Dacă inculpatul nu mai putea, din orice fel de motive, să își exercite funcția cu conștiință, fără părtinire trebuia și putea să treacă la exercitarea unei alte profesii, dar acesta a preferat să rămână în sistemul judiciar și să își exercite activitatea ca judecător, înțelegând pe deplin că abandonarea acestei profesii îl va lipsi de instrumentul grație căruia putea dispune, puterea judecătorească, și a preferat convertirea și conivențe cu inculpații pe care îi judeca.

Datorită semnificației deosebite și a impactului public pe care săvârșirea unor astfel de infracțiuni le au în societate, Curtea apreciază că nu poate valorifica în favoarea inculpatului, ca circumstanțe atenuante, circumstanțele sale personale, constând în lipsa de antecedente penale și situația familială, întrucât acesta a lezat profund autoritatea și credibilitatea instituției chemate să răspundă la încălcarea legii. Onestitatea, corectitudinea și moralitatea funcționarului în

exercitarea atribuțiilor de serviciu, sunt condiții sine qua non nu numai pentru prestigiul și autoritatea acesteia sau a instituției în care acționează, ci pentru însăși existența, echilibrul și forța societății. Iar lipsa antecedentelor penale nu este relevantă din moment ce acesta nu putea exercita profesia decât dacă era o persoană fără antecedente penale, fiind imposibil să ocupe această funcție în alte condiții.

Astfel, față de aceste considerente, reținând valorile sociale încălcate, atitudinea inculpatului și nu în ultimul rând suma de bani obținută, respectiv 28.000 de euro, Curtea apreciază că doar câte o pedeapsă orientată spre mediu, de 7 ani închisoare, pentru fiecare dintre cele două infracțiuni reținute, cu executare în regim de detenție sunt necesare și suficiente în realizarea scopului pedepsei prevăzute de art. 52 Cod penal. Pedepsa este în primul rând o măsură de constrângere, este și un mijloc de reeducare, are ca scop prevenirea săvârșirii de alte infracțiuni, are și funcția de eliminare dar și de exemplaritate, iar pentru inculpatul Rebegea Dumitru, Curtea apreciază că doar aplicarea unei pedepse rezultante în final de 7 ani închisoare, prin aplicarea regulilor concursului de infracțiuni față de existența faptelor concurente, se pot realiza atât scopul cât și funcțiile pedepsei, aceasta trebuind să fie privită și ca un avertisment pentru alte persoane care ar putea manifesta derapaje de acest fel.

Curtea apreciază față de gravitatea faptelor și pericolul social că se impune aplicarea și a pedepselor complementare conform art. 65 alin. 2 Cod penal, a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) Cod penal pe perioada de 5 ani după executarea pedepselor principale, respectiv conform art. 35 alin. 3 a unei pedepse complementare constând în interzicerea aceluiași drepturi pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale rezultante de 7 ani închisoare, Curtea apreciind că gravitatea și natura faptelor impune interzicerea și a dreptului de a alege, nu doar pe acela de a fi ales în funcții publice și de asemenea se impune și interzicerea dreptului de a exercita funcția de judecător și după executarea pedepsei principale pe o perioadă de 5 ani.

În baza art. 88 Cod penal va deduce din durata executării pedepsei perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului de la data de 05.11.2009 la data de 10.12.2010.

În ceea ce o privește pe inculpata Pilică Viorica Iosefina, Curtea are în vedere de asemenea criteriile prev. de art. 72 Cod penal, și apreciază că și aceasta s-a prevalat de profesia de avocat, de cunoștințele juridice pe care le avea, de prietenia cu inculpatul Rebegea și de cunoștințele printre personalul de la judecătoria și tribunal pe care nu a avut nici o ezitare să le folosească în activitățile sale, toate acestea doar pentru a câștiga în mod facil sume importante de bani. Curtea apreciază că și aceasta, în calitatea sa de avocat, persoană care contribuie la rândul său la înfăptuirea actului de justiție, a demonstrat aceiași lipsă de repere morale, a ticluit planul infracțional împreună

cu inculpatul Rebegea, s-a expus chiar unor situații suficient de grave, primirea sumelor de bani de la inculpații Sandu și pentru eliberarea lui Pârjol obligându-l să intre în discuții cu familiile și cunoscuții acestora, persoane condamnate anterior sau în orice caz cu antecedente penale, periculoase, cercetate în orice caz pentru infracțiuni de violență, expunându-se întregii acestei situații doar pentru obținerea de sume de bani nelegal. Inculpata a adus, la rândul său, grave prejudicii profesiei de avocat, profesie care trebuie exercitată cu conștiință și bună credință, importantă în desfășurarea actului de justiție, activitatea acesteia reducând de asemenea încrederea populației în sistemul judiciar în raport de calitatea sa de avocat, la serviciile cărora oamenii apelează pentru a beneficia de ajutor de specialitate pentru a putea să își soluționeze disputele juridice.

Inculpata a preferat să acționeze în aceste cauze ocult, fără a încheia angajamente juridice cu inculpații de la care a obținut sume de bani, și-a preconstituit probe, pentru a îngreuna aflarea adevărului, a dat declarații contradictorii pe parcursul procesului. Toată conduita sa procesuală a fost una de natură să zădărnicească aflarea adevărului în cauză, inculpata invocând un pretins șantaj cărui i-a căzut victimă, dar pe care nu l-a putut explica pertinent și real, iar invocarea unui caracter slab în fața procurorilor DNA nu poate fi reținută în nici un caz ca o scuză măcar în considerarea calității de avocat, suficient de versat doar prin natura profesiei pentru a nu se lăsa așa de ușor manevrat.

Așadar, toate aceste împrejurări, la care se adaugă, nu în ultimul rând, suma de bani obținută, determină Curtea să aprecieze că aplicarea câte unei pedepse de 5 ani închisoare pentru fiecare dintre cele două infracțiuni de complicitate la luare de mită sunt în măsură să satisfacă rolul și funcțiile pedepsei, pedeapsa rezultantă aplicată după reținerea concursului de infracțiuni față de disp. art. 33 lit. a) și 34 lit. b) Cod penal urmând a fi executată în regim de detenție. Nici o împrejurare nu justifică nici în cazul acestei inculpate reținerea de circumstanțe atenuante, iar circumstanțele personale constând în existența copiilor în întreținere sau divorțul, respectiv situația medicală nu îndreptătesc Curtea să aplice un alt regim juridic, Curtea apreciind că față de gravitatea faptelor și conduita procesuală a inculpatei aceste circumstanțe personale rămân fără relevanță.

Schimbarea atitudinii, refuzul inițial de a da orice fel de declarații în fața Curții doar pentru a constata și evalua propria situație în funcție de probele care se administrează și doar după epuizarea probatoriului manifestarea opțiunii de a face declarații, cu explicația care sfidează inteligența instanței și nu numai, că nu a intenționat să influențeze în vreun mod declarațiile inculpaților și ale martorilor, dovedesc Curții că **inculpata nu este deloc acea persoană slabă care a cedat în fața unui imaginar șantaj al procurorilor DNA, conduita sa**

dovedind Curții că nu a înțeles gravitatea faptelor și se impune ca pedeapsa rezultantă aplicată să fie executată în regim de detenție.

Curtea apreciază față de gravitatea faptelor și pericolul social că se impune aplicarea și a pedepselor complementare conform art. 65 alin. 2 Cod penal, a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) Cod penal pe perioada de 5 ani după executarea pedepselor principale, respectiv conform art. 35 alin. 3 a unei pedepse complementare constând în interzicerea aceluiași drepturi pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale rezultante de 5 ani închisoare, Curtea apreciind că gravitatea și natura faptelor impune interzicerea și a dreptului de a alege, nu doar pe acela de a fi ales în funcții publice și de asemenea se impune și interzicerea dreptului de a exercita profesia de avocat și după executarea pedepsei principale pe o perioadă de 5 ani.

În ceea ce o privește pe inculpa S.I., Curtea apreciază că o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru infracțiunea săvârșită de dare de mită este în măsură să determine reeducarea acestei inculpate, la aprecierea acesteia Curtea reținând criteriile prev. de art. 72 Cod penal, astfel cum acestea au fost arătate anterior, gradul de pericol social al faptei fiind mai redus în opinia Curții în ceea ce o privește pe această inculpată, a cărei intenție de corupere a unui magistrat prin intermediul unui avocat este evident gravă, însă fapta acestei nu poate fi apreciată, în analiza activităților infracționale în ansamblu, la fel de gravă cu a inculpaților Rebegea și Pilică. Fiecare inculpat are o contribuție diferită la săvârșirea faptelor, atitudinea lor procesuală este diferită, gradul acestor inculpați de înțelegere a faptelor și semnificația acestora fiind de asemenea diferit în funcție de gradul de educație și școlarizate, fiind evident că semnificația unei fapte de corupție este diferit înțeleasă de un judecător, de un avocat față de un inculpat sau familia acestuia, rațiunea care a împins-o pe inculpa S.I. să acționeze fiind aceea de a reuși eliberarea soțului său din starea de arest.

Curtea reține și în cazul acestei inculpate conduita procesuală, care nu impune și justifică reținerea de circumstanțe atenuante dar chiar în pofida nerecunoașterii faptei, Curtea apreciază că acest proces în sine este un avertisment pentru inculpată și față de circumstanțele sale personale, starea de sănătate, copiii minori aflați în întreținere, inculpatul S.Z., soțul său, aflându-se și în prezent în stare de arest într-o altă cauză, apreciază că reeducarea inculpatei se poate realiza și prin suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, așadar fără privarea de libertate într-un penitenciar, pe un termen de încercare suficient, de 6 ani și cu impunerea obligațiilor prevăzute de lege.

Va face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

În baza art. 86/1 Cod penal și art.86/2 Cod penal va dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatei pe un termen de încercare de 6 ani.

În baza art.86/3 alin.1 Cod penal pe durata termenului de încercare, inculpata se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte trimestrial la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Prahova ;

b) să anunțe în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii va suspenda și executarea pedepsei accesorii.

În temeiul art. 359 Cod procedură penală va atrage atenția inculpatei asupra disp. art. 86/4 Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În ceea ce îl privește pe inculpatul S.Z., Curtea apreciază, reținând de asemenea toate criteriile de individualizare prev. de art. 72 Cod penal că o pedeapsă de 3 ani închisoare este în măsură să satisfacă scopul preventiv educativ al pedepsei, Curtea reținând contribuția, de asemenea mai redusă a acestuia la săvârșirea prezentei fapte, dar și împrejurarea că toată activitatea infracțională a fost determinată de dorința sa de a fi eliberat din starea de arest în pofida faptului că era cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni grave, că inițial a fost arestat în lipsă în acea cauză, conduita sa ulterioară confirmând împrejurarea că este o persoană fără nici un reper de moralitate, dovedește o totală lipsă de scrupule, perseverență infracțională, inculpatul fiind cercetat în cauza din care a fost eliberat de inculpatul Rebegea, ulterior în prezenta cauză și, pe parcursul cercetării în această cauză, a fost arestat preventiv într-o altă cauză, toate aceste aspecte făcând dovada nu doar că inculpatul nu are nici cea mai vagă reprezentare a consecințelor activității sale, dar nici starea de arest preventiv în care a fost cercetat nu a determinat schimbarea opticii sale în vreun mod, Curtea apreciind că o pedeapsă de 3 ani executată în regim de detenție este în măsură să conducă la reeducarea inculpatului.

Va face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

Va constata că inculpatul este arestat preventiv într-o altă cauză, aspect în raport de care constată că măsura preventivă aplicată inculpatului în cauza de față nu mai poate fi pusă în executare în continuare, inculpatul nemaiputând executa obligațiile care i-au fost impuse.

În fine, în ceea ce îl privește pe inculpatul Martin Eugen, Curtea apreciază că o pedeapsă de 3 ani închisoare este suficientă pentru reeducarea inculpatului,

având în vedere gradul de pericol social, contribuția sa mai redusă la fapta săvârșită de Rebegea și Pilică, circumstanțele în care a săvârșit aceste fapte, Curtea apreciind că scopul pedepsei poate fi atins și prin suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 5 ani, stabilit conform art. 82 Cod penal. Curtea are în vedere la aprecierea asupra acestei modalități de individualizare conduita inculpatului, relativ sinceră pe tot parcursul procesului penal, Curtea constatând că **acest inculpat este singurul din cauză care a recunoscut în principiu fapta de care este acuzat, arătând că a dat suma de bani pentru eliberarea lui Pârjol, motivele pentru care a înțeles să procedeze în acest mod nefiind convingătoare**, Curtea reținând însă că era la rândul său cercetat împreună cu Pârjol în acea cauză, fiind cercetat și în acel dosar în stare de libertate, iar scopul real pentru care a apreciat că se impune să intervină asupra situației lui Pârjol a fost evident unul care i-a fost și acestui inculpat însuși extrem de benefic, reducând probabil contribuția sa infracțională la acele fapte. Dincolo însă de aceste aspecte, motivele care l-au determinat să intervină în favoarea lui Pârjol fiind mai puțin relevante în cauza de față, Curtea apreciază totuși conduita procesuală a acestui inculpat, de recunoaștere chiar voalată a săvârșirii faptei și reținând și contribuția sa mai redusă la săvârșirea faptelor, lipsa sa inițiativă în încercarea de corupere, care i-a aparținut inculpatei Pilică, pentru toate aceste motive dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Va face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

În temeiul art. 359 Cod procedură penală atrage atenția inculpatului asupra disp. art. 83 Cod penal privind revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

În baza art. 357 alin. 2 lit. c) Cod procedură penală va menține măsurile asigurătorii luate prin ordonanțele din data de 12.11.2009 asupra imobilului inculpatului Rebegea Dumitru, deținut în coproprietate cu Rebegea Cristina Elena, până la concurența sumei de 30.000 de euro în echivalent lei și asupra imobilului deținut de inculpata Pilică Viorica Iosefina până la concurența sumei de 18.000 de euro în echivalent lei.

În baza art. 19 din Legea nr. 78/2000 confiscă de la inculpatul Rebegea Dumitru suma de 30.000 de euro în echivalent lei la data executării măsurii de siguranță și de la inculpata Pilică Viorica Iosefina suma de 18.000 euro în echivalent lei la data executării măsurii de siguranță.

În baza art. 357 alin. 2 lit. d) Cod procedură penală dispune restituirea către inculpații Rebegea Dumitru și Pilică Viorica Iosefina a sumelor de câte 550 de lei fiecare, sume achitate în plus de aceștia reprezentând contravaloarea expertizei încuviințate în cauză.

În baza art. 191 alin. 2 Cod procedură penală obligă inculpații la plata sumelor de câte 30.000 de lei fiecare cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 100 de lei reprezentând onorariul parțial al apărătorului din oficiu desemnat pentru un termen pentru inculpatul Rebegea Dumitru se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

DISPOZITIV

În baza art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 **condamnă inculpatul Rebegea Dumitru la pedeapsa principală de 7 ani închisoare** și în baza art. 65 Cod penal la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 alin. 1 lit. a), b) și c) (interzicerea dreptului de a ocupa funcția de judecător) Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art. art. 254 alin. 1 și 2 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 **condamnă același inculpat la pedeapsa principală de 7 ani închisoare** și în baza art. 65 Cod penal la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 alin. 1 lit. a), b) și c) (interzicerea dreptului de a ocupa funcția de judecător) Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a), 34 lit. b) și 35 alin. 2 Cod penal contopește pedepsele principale și complementare aplicate, inculpatul urmând să execute pedeapsa principală cea mai grea de 7 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64. alin. 1 lit. a) b), și c) (interzicerea dreptului de a ocupa funcția de judecător) Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executare pedepsei principale.

Face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) b), și c) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

În baza art. 11 punctul 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) Cod procedură penală achită inculpatul Rebegea Dumitru pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 264 Cod penal.

În baza art. 11 punctul 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) Cod procedură penală achită inculpatul Rebegea Dumitru pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 264 Cod penal.

În baza art. 88 Cod penal deduce din durata executării pedepsei perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului de la data de 05.11.2009 la data de 10.12.2010.

În baza art.26 Cod penal rap. la 254 alin. 1 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 **condamnă inculpata Pilică Viorica Iosefina la pedeapsa principală de 5 ani închisoare** și în baza art. 65 Cod penal la pedeapsa

complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 alin. 1 lit. a), b) și c) (interzicerea dreptului de a exercita profesia de avocat) Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art. 26 Cod penal rap. la 254 alin. 1 Cod penal rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 condamnă aceeași inculpată la pedeapsa principală de 5 ani închisoare și în baza art. 65 Cod penal la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 alin. 1 lit. a), b) și c) (interzicerea dreptului de a exercita profesia de avocat) Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a), 34 lit. b) și 35 alin. 2 Cod penal contopește pedepsele principale și complementare aplicate, inculpata urmând să execute pedeapsa principală cea mai grea de 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64. alin. 1 lit. a) b), și c) (interzicerea dreptului de a exercita profesia de avocat) Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executare pedepsei principale.

Face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) b), și c) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

În baza art. 11 punctul 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) Cod procedură penală achită inculpata Pilică Viorica Iosefina pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 rap. la art. 264 Cod penal.

În baza art. 11 punctul 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) Cod procedură penală achită inculpata Pilică Viorica Iosefina pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 rap. la art. 264 Cod penal.

În baza art. 255 Cod penal rap. la art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 **condamnă pe inculpata SANDU IRINA la pedeapsa de 3 ani închisoare.**

Face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

În baza art. 86/1 Cod penal și art.86/2 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatei pe un termen de încercare de 6 ani.

În baza art.86/3 alin.1 Cod penal pe durata termenului de încercare, inculpata se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte trimestrial la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Prahova ;

b) să anunțe în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

În temeiul art. 359 Cod procedură penală atrage atenția inculpatei asupra disp. art. 86/4 Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 26 rap . la art. 255 Cod penal și la art.7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 **condamnă pe inculpatul SANDU ZAMFIR la pedeapsa de 3 ani închisoare.**

Face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

Constată că inculpatul este arestat preventiv într-o altă cauză.

În baza art. 255 Cod penal rap. la art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 **condamnă pe inculpatul Martin Eugen la pedeapsa de 3 ani închisoare.**

Face aplic. art. 71 Cod penal și art. 64. alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) Cod penal ca pedeapsă accesorie pe perioada executării pedepsei principale.

În baza art. 81 Cod penal suspendă condiționat executarea pedepsei pe un termen de încercare de 5 ani stabilit conform. art.82 Cod.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

În temeiul art. 359 Cod procedură penală atrage atenția inculpatei asupra disp. art. 83 Cod penal privind revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

În baza art.357 alin. 2 lit. c) Cod procedură penală menține măsurile asigurătorii luate prin ordonanțele din data de 12.11.2009 asupra imobilului inculpatului Rebegea Dumitru, deținut în coproprietate cu Rebegea Cristina Elena, până la concurența sumei de 30.000 de euro în echivalent lei și asupra imobilului deținut de inculpata Pilică Viorica Iosefina până la concurența sumei de 18.000 de euro în echivalent lei.

În baza art. 19 din Legea nr. 78/2000 confiscă de la inculpatul Rebegea Dumitru suma de 30.000 de euro în echivalent lei la data executării măsurii de siguranță și de la inculpata Pilică Viorica Iosefina suma de 18.000 euro în echivalent lei la data executării măsurii de siguranță.

În baza art. 357 alin. 2 lit. d) Cod procedură penală dispune restituirea către inculpații Rebegea Dumitru și Pilică Viorica Iosefina a sumelor de câte 550 de lei fiecare, sume achitate în plus de aceștia reprezentând contravaloarea expertizei încuviințate în cauză.

În baza art. 191 alin. 2 Cod procedură penală obligă inculpații la plata sumelor de câte 30.000 de lei fiecare cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 100 de lei reprezentând onorariul parțial al apărătorului din oficiu desemnat pentru un termen pentru inculpatul Rebegea Dumitru se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

Cu recurs în 10 zile.

Pronunțată în ședință publică azi, 23.02.2012

LUJU.RO
LUMEAJUSTITIEI.RO
LUJU.RO